

วิจารณ์แห่งพระเยซูคริสต์ - หมายเลขสอง

พระนามแห่งพันธสัญญา

Jeff Pippenger

2023-08-10

ข้าพเจ้าได้บรรจุหลายสิ่งไว้ในบทความก่อนหน้านี้

ด้วยความพยายามที่จะวางหลักอ้างอิงพื้นฐานบางประการไว้ตั้งแต่ต้น

บัดนี้ข้าพเจ้าจะพยายามมุ่งเน้นให้มากขึ้นต่อประเด็นที่กำลังกล่าวถึง ขอขอบคุณสำหรับความอดทนของท่าน

ตั้งแต่เริ่มแรกที่สุด

พระเจ้าทรงพยายามที่จะเพิ่มพูนความเข้าใจของเราเกี่ยวกับพระองค์ทรงเป็นผู้ใดและทรงเป็นสิ่งใด

ในพระราชกิจนั้น พระองค์ได้ทรงใช้หลายวิธีเพื่อช่วยให้มนุษย์เข้าใจสิ่งที่ได้ทรงสำแดงเกี่ยวกับพระองค์

และหนึ่งในวิธีเหล่านั้นคือการทรงใช้ "นาม" ทั้งบรรดานามมากมายที่พระคัมภีร์มอบไว้แก่พระเจ้า

และรวมถึงนามที่ประทานแก่ผู้แทนซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรด้วย

พระองค์ทรงเลือกทั้งผู้แทนฝ่ายความชั่วและฝ่ายความดี

พระองค์ทรงใช้การเปลี่ยนแปลงของยุคการทรงจัดเตรียมในประชากรแห่งพันธสัญญาที่พระองค์ทรงเลือกสรรด้วย

เพื่อทรงขยายความเข้าใจถึงพระลักษณะของพระองค์ให้เพิ่มพูนขึ้นเป็นลำดับตลอดประวัติศาสตร์ ฉะนั้น

ประวัติศาสตร์แห่งการเปลี่ยนแปลงของยุคการทรงจัดเตรียมตามพันธสัญญาในหลากหลายลักษณะ จึงกล่าวถึง

การขยายให้เห็นเด่นชัดยิ่งขึ้นซึ่งความจริงแห่งพระลักษณะและพระธรรมชาติของพระองค์ด้วยเช่นกัน

หากเราเข้าใจพระธรรมวิจารณ์บทที่หนึ่งในฐานะบทนำและกุญแจสำหรับบทต่าง ๆ ที่ตามมา

เราจะพบความจริงบางประการในบทเริ่มต้นซึ่งมีผลต่อพระธรรมทั้งหมด

หนึ่งในความจริงเหล่านั้นเกี่ยวข้องกับพระลักษณะว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้ใด และมีใช่เพียงว่า

พระองค์ทรงเป็นอัลฟาและโอเมกาเท่านั้น หากมีการวางเสนอความจริงประการหนึ่งไว้ในวิจารณ์บทที่หนึ่ง

ความจริงนั้นย่อมเป็นความจริงประจำกาลอันเป็นบททดสอบสำหรับคนรุ่นสุดท้ายอย่างแน่นอน

โดยที่คนรุ่นสุดท้ายนั้นคือ "ชนชาติที่ทรงเลือกสรรไว้" ตามที่เปโตรได้ระบุไว้

คุณลักษณะประการหนึ่งแห่งพระลักษณะของพระคริสต์ซึ่งเราได้กำลังสำรวจอยู่

คือการที่พระคริสต์ทรงระบุดเริ่มต้นจากจุดจบ

เวลาที่พระคริสต์ทรงยืนยันพันธสัญญากับคนเป็นอันมากตลอดหนึ่งสัปดาห์นั้น เป็นภาพแทนของการเปลี่ยนแปลง

แปลงภาคการประทานแห่งพันธสัญญาจากอิสราเอลตามตัวอักษรไปสู่อิสราเอลฝ่ายจิตวิญญาณ

การเปลี่ยนแปลงภาคการประทานซึ่งระบุไว้ในพระคัมภีร์

และซึ่งล้วนกล่าวถึงความรู้ที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับพระลักษณะและภาวะแห่งการดำรงอยู่ของพระคริสต์นั้น ได้แก่

อับราม อิสอัค ยาโคบ โยเซฟ โมเสส พระคริสต์ วิลเลียม มิลเลอร์ และชนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน

ยังมีอีกแนวหนึ่งของการเปลี่ยนแปลงภาคการประทานที่ซ่อนทับอยู่เหนือแนวนั้น

ซึ่งระบุถึงภาคการประทานทั้งเจ็ดของคริสตจักรของพระเจ้า อันเป็นภาพแทนโดยคริสตจักรทั้งเจ็ดในวิจารณ์

บทที่สองและสาม แต่เราจะไม่กล่าวถึงสิ่งเหล่านั้นในตอนนี

มีการเปลี่ยนแปลงภาคการประทานกับอาดัมและเอวา

ซึ่งเป็นภาพแทนโดยสภาพก่อนการล้มลงในบาปของพวกเขาและหลังการล้มลงในบาปของพวกเขา

และแน่นอนว่า

ยังมีการเปลี่ยนแปลงภาคการประทานจากก่อนน้ำท่วมโลกไปสู่หลังน้ำท่วมโลกในสมัยของโนอาห์

แนวทั้งหมดเหล่านี้ล้วนมีส่วนเสริมแสงสว่างที่เรากำลังพิจารณาอยู่
แต่บัดนี้เรากำลังมุ่งเน้นที่ชนชาติผู้ทรงเลือกสรร

เมื่อพระคริสต์ทรงเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์ในตอนต้นของสัปดาห์แห่งพันธสัญญา พระองค์ทรงรับบัพติศมา

ครั้นพระเยซูทรงรับบัพติศมาแล้ว พระองค์ก็เสด็จขึ้นจากน้ำในทันที และดูเกิด
ฟ้าสวรรค์ก็เปิดออกแก่พระองค์
และพระองค์ทอดพระเนตรเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาดจนกพิราบ และมาสถิตบนพระองค์
และดูเกิด มีพระสุรเสียงจากสวรรค์ตรัสว่า "ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา ซึ่งเราโปรดปรานยิ่งนัก" มัทธิว 3:16,
17

ถ้อยคำแรกที่สุดของพระเจ้า เมื่อพระเยซูเสด็จขึ้นจากน้ำ อันเป็นการเริ่มต้นสัปดาห์แห่งพันธสัญญานั้น
คือการประกาศโดยพระบิดาว่า พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า หากเราเข้าใจ
"กฎแห่งการกล่าวถึงครั้งแรก" ความจริงข้อนั้นก็ทรงพลังอย่างยิ่ง หากเราไม่เข้าใจ ก็หาเป็นเช่นนั้นไม่มากนัก

ในปฐมกาล พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดินโลก และแผ่นดินโลกนั้นปราศจากรูปร่างและว่างเปล่า
และความมืดปกคลุมอยู่เหนือพื้นผิวแห่งทั่วทุก
และพระวิญญาณของพระเจ้าเคลื่อนไหวอยู่เหนือพื้นผิวแห่งน้ำทั้งหลาย ปฐมกาล 1:1, 2

ดังเช่นในพระธรรมปฐมกาล พิธีการเจิมได้ระบุถึงทั้งสามพระภาคแห่งพระเทวภาพไว้

ความจริงที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า เป็นบุตรของดาวิด และเป็นบุตรมนุษย์นั้น
ได้ก่อให้เกิดความปั่นป่วนแก่พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีอยู่เสมอตลอดช่วงสามปีครึ่งถัดมา
พระเยซูทรงเปลี่ยนโดยเชิงพยากรณ์จากพระเยซูเป็นพระเยซูคริสต์เมื่อครั้งทรงรับบัพติศมา
เมื่อพระเยซูทรงรับบัพติศมา พระองค์ก็ทรงเป็น "พระคริสต์" ซึ่งหมายถึง "ผู้ได้รับการเจิม"
และในภาษาฮีบรูคือคำว่า "เมสสิยาห์" และแน่นอนว่า พวกฮีบรูต่างคาดหวังพระเมสสิยาห์
และพวกเขารู้ว่าพระองค์จะทรงเป็นบุตรของดาวิด เมื่อพระองค์ทรง "ได้รับการเจิม"
เพื่อเริ่มต้นช่วงเวลาสามปีครึ่งอันศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในประวัติศาสตร์ของโลก
พระองค์ทรงเห็นพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมา และทรงได้ยืนพระบิดาของพระองค์ตรัส.

นี่เป็นพิธีเจิมที่ลึกซึ้งอย่างยิ่ง ซึ่งในพิธีนั้นสารที่ประกาศเกี่ยวกับพระองค์และพระราชกิจของพระองค์ก็คือว่า
"พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า"

สิ่งที่น่าตกใจยิ่งกว่าสำหรับพวกยิวมิใช่เพียงว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าเท่านั้น
แต่คือการที่พระองค์ทรงอ้างว่า ในฐานะพระบุตรของพระเจ้า—พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าโดยแท้จริง
พวกยิวไม่อาจยอมรับสิ่งที่พวกเขาเข้าใจว่าเป็นคำอ้างอันเป็นการหมิ่นประมาทพระเจ้าเช่นนั้นได้
ภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกของพวกยิว

ก็คือภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกของอับราฮัม—เพราะอับราฮัมเป็นบิดาของพวกยิว เป็นบิดาแห่งพันธสัญญา
และยังเป็นสัญลักษณ์ของความเชื่อที่จำเป็นสำหรับการดำรงอยู่ตามเงื่อนไขแห่งพันธสัญญาด้วย

แบบอย่างของอับราฮัมเกี่ยวกับความเชื่อที่จำเป็นสำหรับการเข้าสู่ความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญากับพระเจ้า
แสดงให้เห็นว่าความเชื่อของท่านต้องถูกทดสอบ การทดสอบของอับราฮัม

ซึ่งจะพิสูจน์ว่าความเชื่อของท่านเป็นของจริงหรือเป็นเพียงความอวดอ้างนั้น ตั้งอยู่บนการสำแดงให้เห็นว่าท่าน
จะติดตามพระวาทะของพระเจ้าหรือไม่—แม้เมื่อดูประหนึ่งว่าพระวาทะนั้นขัดแย้งกับพระวาทะก่อนหน้าของพระ
เจ้า อับราฮัมทราบดีว่าการถวายมนุษย์เป็นเครื่องบูชาคือการฆาตกรรม และเป็นตัวแทนของการปฏิบัติอันเป็นรูป
เคารพของชนชาติผู้บูชารูปเคารพซึ่งท่านอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา ในเวลานั้น พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริ
สีทราบจากประวัติแห่งพันธสัญญาตั้งแต่แรกเริ่มของพวกเขาว่าพระเจ้านั้นมีเพียงพระองค์เดียว

และพวกเขาก็ทราบด้วยว่าพระเยซูกำลังอ้างพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าอีกองค์หนึ่ง พวกเขาอ้างถูกทดสอบด้วยบททดสอบครั้งสุดท้ายของพวกเขา

จงฟังเถิด โอ อิสราเอล: พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทรงเป็นพระยาห์เวห์องค์เดียว เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4

ในประวัติศาสตร์ซึ่งโมเสสได้บันทึกชื่อก่อนหน้านั้น พระเจ้าได้ตรัสแก่โมเสสไว้แล้วว่าตั้งแต่บัดนั้นไป พระองค์จะทรงเป็นที่รู้จักในพระนามว่า Jehovah มิใช่เพียงแต่ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์อันสูงส่งเท่านั้น หากแต่นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป พระองค์จะทรงเป็นที่รู้จักในพระนามว่า Jehovah ด้วย ในประวัติศาสตร์เดียวกันนั่นเอง ซึ่งพระองค์กำลังทรงขยายความเข้าใจเกี่ยวกับพระลักษณะของพระองค์ดังที่สำแดงผ่านพระนามต่าง ๆ ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงแจ้งแก่อิสราเอลโบราณอย่างหนักแน่นด้วยว่า พระเจ้าเป็นพระเจ้าองค์เดียว แล้วพวกยิวในสมัยของพระคริสต์จะต้องคิดอย่างไร?

ต่อมาในพันธกิจของพระองค์ เมื่อถึงจุดสูงสุดในการเสด็จเข้าเยรูซาเล็มอย่างมีชัย พวกยิวก็พากันตกตะลึงอีกครั้งที่พระเยซูทรงยอมให้บรรดาเด็กร้องเพลงสรรเสริญพระองค์เอง

และฝูงชนทั้งหลายที่เดินนำหน้า และที่ตามมาข้างหลัง ต่างร้องว่า “โฮซันนาแดบุตรของดาวิด ขอพระพรจงมีแก่ท่านผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า โฮซันนาในที่สูงสุด” มัทธิว 21:9

ถ้อยคำในบทเพลงที่ทำให้พวกฟาริสีเดือดดาลอย่างยิ่ง คือส่วนที่ระบุว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของดาวิด และยังระบุด้วยว่าพระบุตรของดาวิดนั้นเป็นพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในช่วงเริ่มต้นแห่งพันธกิจของพระองค์ ในการเสด็จเข้าอย่างมีชัย และแน่นอนที่กางเขน ข้อพิพาทดังกล่าวส่วนรวมถึงความปั่นป่วนเกี่ยวกับพระนามของพระเยซูด้วย

พวกมหาปุโรหิตของพวกยิวจึงทูลปลาตว่า อย่าเขียนว่า “กษัตริย์ของพวกยิว” แต่จงเขียนว่า “ผู้นั้นกล่าวว่า เราเป็นกษัตริย์ของพวกยิว” ยอห์น 19:21

แน่นอนว่า โดยเนื้อแท้แล้วปลาตคงจะมีได้ผิคนหากเขาจะเปลี่ยนข้อความให้กล่าวว่า “เราเป็นกษัตริย์ของพวกยิว” เพราะ “เราเป็น” นั้นเป็นพระนามที่พระเยซูทรงสำแดงถึงพระองค์เองอยู่ซ้ำแล้วซ้ำเล่าแน่นอนว่า การนำตรรกะอันบกพร่องเช่นนั้นมาใช้เพื่อเปลี่ยนพระวาทะของพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเป็นเรื่องราวของกางเขน เป็นสิ่งที่มนุษย์ทั้งหลายยอมไม่มีวันกระทำเลย มิใช่หรือ? พระเยซูทรงเป็น “กษัตริย์ของพวกยิว” แต่พระองค์ทรงเป็น “เราเป็น” ด้วย ดังนั้นข้อความที่ว่า “เราเป็นกษัตริย์ของพวกยิว” จึงนับว่าถูกต้องอยู่ในแง่หนึ่ง แต่ประเด็นมิได้อยู่ที่ตรงนั้น

ตั้งแต่ต้น ตลอดช่วงกลาง และจนถึงปลายของสามปีครึ่งนั้น พระนามของพระองค์เป็นประเด็นแห่งความปั่นป่วน มีหลายสิ่งที่จะต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับสายแห่งนามตามพันธสัญญา แต่ในที่นี้ข้าพเจ้าประสงค์จะชี้ให้เห็นว่า ณ วาระสุดท้ายของอิสราเอลโบราณในคริสต์จักรยิว

ได้เกิดการสิ้นสละเทือนประการหนึ่งซึ่งเกี่ยวข้องกับพระนามของพระคริสต์ ในฐานะพระบุตรของดาวิด พระองค์ทรงมีหลักฐานยืนยันถึงสิทธิอันชอบธรรมที่จะทรงเป็นพระเมสสิยาห์; ในฐานะพระบุตรของพระเจ้า (ในความหมายที่ว่าทรงเป็นพระเจ้าด้วย) และในฐานะบุตรมนุษย์ พระเยซูทรงนำเสนอทดสอบอันยิ่งใหญ่แก่ชนชาติที่ทรงเลือกสรร ผู้นั้นจะอ้างได้อย่างไรว่าทรงเป็นพระเจ้า และในขณะที่เดียวกันก็เป็นพระบุตรของพระเจ้า เมื่อโมเสส ณ จุดเริ่มต้นแห่งประวัติศาสตร์พันธสัญญาของพวกเขา ได้กล่าวไว้อย่างเฉพาะเจาะจงยิ่งว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียว?

กระนั้น นั่นเองเป็นพระประสงค์แห่งการที่พระคริสต์ทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางมนุษย์
พระเจ้าทรงสถิตอยู่ในพระองค์ ทรงให้มนุษย์กลับคืนดีกับพระองค์เอง
และพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นโดยทรงยอมให้มนุษย์ได้เห็นพระเยซู
ผู้ทรงสั่งสอนอย่างแจ่มชัดและตรงไปตรงมาว่า หากท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์แล้ว ก็เท่ากับได้เห็นพระบิดา ป
ระวัติศาสตร์นี้เป็นภาพแทนของการสิ้นสุดลงของอิสราเอลตามตัวอักษรในฐานะชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือกสรร
และในตอนเริ่มต้นนั้น ได้มีข้อโต้แย้งอันเด่นชัดเกี่ยวกับว่าพระเจ้าคือผู้ใดและทรงเป็นอย่างไร

และฟาโรห์ตรัสว่า พระยาห์เวห์คือผู้ใดเล่า
ที่ข้าพเจ้าจะต้องเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์และปล่อยอิสราเอลไป? ข้าพเจ้าไม่รู้จักพระยาห์เวห์
และยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยอิสราเอลไป อพยพ 5:2

ฟาโรห์มิได้กำลังแสดงเพียงสัญลักษณ์แห่งการทำนายพระเจ้าแบบอเทวนิยมต่อความรู้เรื่องพระเจ้าเท่านั้น
แต่ยังกำลังแสดงความเข้าใจของชาวอียิปต์เกี่ยวกับพระเจ้าของอับราฮัมด้วย
และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่า
การอัศจรรย์ของพระองค์ในอียิปต์นั้นก็เพื่อให้มนุษย์ชาติได้รู้ว่าพระองค์คือผู้ใด
ประวัติศาสตร์แห่งการเริ่มต้นของอิสราเอลตามตัวอักษรในฐานะชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือกสรร
เป็นแบบอย่างล่วงหน้าถึงวาระสุดท้าย.

ในประวัติศาสตร์ทั้งสองนั้น มีความไม่เข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้าว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใดและทรงเป็นอะไร
ซึ่งเกี่ยวเนื่องกับพระนามต่าง ๆ ของพระองค์ แต่สิ่งที่สำคัญยิ่งกว่าสำหรับการพิจารณาของเราคือ
ประวัติศาสตร์ของพระคริสต์ในวาระสิ้นสุดของอิสราเอลในฐานะชนชาติที่ทรงเลือกสรร
ซึ่งให้เห็นว่าเหตุผลสำคัญประการหนึ่งที่พวกยิวสะดุดในการยอมรับพระเมสสิยาห์ของตน ก็คือพวกเขา
พระวามะของพระเจ้า ณ
เบื้องต้นแห่งประวัติศาสตร์พันธสัญญาของพวกเขาได้ระบุไว้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียว
ช่างเป็นภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกเสียจริง!

หลังจากนั้น พวกเขาก็ไม่กล้าทูลถามพระองค์อีกเลยแม้แต่ข้อเดียว และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า
เขาทั้งหลายกล่าวได้อย่างไรว่าพระคริสต์ทรงเป็นโอรสของดาวิด เพราะดาวิดเองกล่าวไว้ในหนังสือสดุดีว่า
องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า “จงประทับที่เบื้องขวาของเรา
จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน” เหตุฉะนั้น
ดาวิดจึงเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วพระองค์จะทรงเป็นโอรสของดาวิดได้อย่างไร? ลูกา
20:40-44

นี่เป็นช่วงสุดท้ายของการถามและตอบสำหรับพวกยิว เพราะหลังจากการโต้ตอบนั้นแล้ว
“เขาทั้งหลายไม่อาจทูลถามพระองค์ต่อไปได้อีกเลย”
พระองค์เพียงทรงตอบคำถามสุดท้ายแห่งพันธกิจของพระองค์เพื่อบ้านที่หลงหาย
(และในเรื่องเล่าเชิงพยากรณ์ย่อมมีบ้านที่หลงหายอยู่เสมอ)
แล้วจากนั้นพระองค์ก็ทรงยกเรื่องพระนามของพระองค์ขึ้นมา คือ “บุตรของดาวิด”
และดังนั้นจึงทรงเป็นพระเมสสิยาห์ ตลอดระยะเวลาสามปีครึ่งนั้น ข้อโต้แย้งครอบคลุมถึงพระนามต่าง ๆ
ของพระองค์ ซึ่งเป็นตัวแทนพระลักษณะและพระธรรมชาติของพระองค์
พระนามของพระองค์ถูกกล่าวถึงตั้งแต่ตอนต้น ณ การรับบัพติศมาของพระองค์
และต่อมาในการปฏิสัมพันธ์ครั้งสุดท้ายของพระองค์กับบ้านที่หลงหาย ในการเสด็จเข้าอย่างมีชัย และที่กางเขน
รวมทั้งในข้อความตอนอื่น ๆ ในพระกิตติคุณทั้งหลายด้วย

พวกฟาริสีได้เข้ามาล้อมพระเยซูไว้อย่างใกล้ชิด ขณะที่พระองค์ทรงตอบคำถามของธรรมาจารย์นั้น บัดนี้พระองค์ทรงหันมาตั้งคำถามแก่พวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับพระคริสต์? พระองค์ทรงเป็นบุตรของผู้นั้น?” คำถามนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อทดสอบความเชื่อของพวกเขาเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์—เพื่อสำแดงว่าพวกเขาคือว่าพระองค์เป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่ง หรือเป็นพระบุตรของพระเจ้า เสียงตอบพร้อมเพรียงกันดังขึ้นว่า “พระโอรสของดาวิด”

นี่เป็นพระนามที่คำพยากรณ์ได้มอบไว้แก่พระเมสสิยาห์ เมื่อพระเยซูทรงสำแดงความเป็นพระเจ้าของพระองค์โดยการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงรักษาคนเจ็บป่วยและทรงให้คนตายเป็นขึ้นมา ประชาชนก็พากันถามกันเองว่า “คนนี้มีใช่พระโอรสของดาวิดหรือ?” หญิงซีโรฟีนิเซีย บาร์ทิเมอัสคนตาบอด และคนอื่น ๆ อีกมากมายได้ร้องทูลขอความช่วยเหลือจากพระองค์ว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด พระโอรสของดาวิด” มัทธิว 15:22

ขณะที่พระองค์เสด็จเข้าไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ก็ได้รับการต้อนรับด้วยเสียงโห่ร้องยินดีว่า “โฮซันนาแด่พระโอรสของดาวิด สาธุการแด่พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า” มัทธิว 21:9 และในวันนั้นเอง เด็กเล็ก ๆ ในพระวิหารก็ได้เปล่งเสียงรับถ้อยคำสดุดีอันชื่นบานนั้นด้วย แต่หลายคนก็เรียกพระเยซูว่าพระโอรสของดาวิด มิได้รับรู้ถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์ พวกเขาไม่เข้าใจว่าพระโอรสของดาวิดนั้นทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าด้วย

“เพื่อตอบต่อคำกล่าวที่ว่า พระคริสต์ทรงเป็นโอรสของดาวิด พระเยซูตรัสว่า ‘ถ้าเช่นนั้น เหตุใดดาวิดโดยพระวิญญาณ [พระวิญญาณแห่งการดลใจจากพระเจ้า] จึงเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า โดยกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงประทับนั่ง ณ เบื้องขวาของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน? ถ้าดาวิดเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วพระองค์จะทรงเป็นโอรสของดาวิดได้อย่างไร? และไม่มีผู้ใดสามารถตอบพระองค์ได้สักคำเดียว อีกทั้งตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ก็ไม่มีผู้ใดกล้าทูลถามพระองค์อีกเลย” The Desire of Ages, 609.

การเจิมตั้งพระองค์ให้เป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ และการปฏิสัมพันธ์ครั้งสุดท้ายของพระองค์กับบรรดาผู้ที่พระองค์เสด็จมาเพื่อช่วยให้รอดนั้น เกี่ยวข้องกับความเป็นพระเจ้าของพระองค์ สัญลักษณ์แห่งพระนามต่าง ๆ ของพระองค์ และแน่นอนรวมถึงกฎแห่งการกล่าวถึงครั้งแรก พระเยซูทรงยุติพระราชกิจโดยตรงของพระองค์ต่อชาวยิวด้วยการใช้ประวัติของดาวิดตามตัวอักษรเพื่อสอนเกี่ยวกับดาวิดฝ่ายวิญญาณ เหตุใดดาวิดจึงกล่าวถึงเวลาที่ยังมีชีวิตอยู่ของพระองค์ผู้เป็นเจ้าให้ประทับบนพระที่นั่งร่วมกับพระองค์? เพราะกษัตริย์ดาวิดในตอนต้นเป็นภาพแทนของกษัตริย์ดาวิดฝ่ายวิญญาณในตอนปลาย วิธีเดียวที่จะเข้าใจพระดำรัสสุดท้ายของพระเยซูต่อวงศัวานที่หลงหายได้อย่างถูกต้อง คือจะต้องสามารถประยุกต์ใช้กฎแห่งการกล่าวถึงครั้งแรก ซึ่งไม่อาจทำได้หากท่านไม่รู้จักกฎนั้น

ถ้อยคำสุดท้ายของพระองค์ที่มีต่อวงศัวานที่หลงหายนั้น จำเป็นต้องเข้าใจกฎแห่งการกล่าวถึงครั้งแรกจึงจะเข้าใจได้ พระเยซูทรงใช้ดาวิดและบุตรของดาวิดเพื่อนำเสนอความจริงแก่วงศัวานที่หลงหายในถ้อยคำสุดท้ายของพระองค์ เพราะท้ายที่สุดแล้ว พวกเขาก็คือวงศัวานของดาวิด ดังนั้น พระเยซูจึงทรงนำบิดา (ดาวิด) ไปสู่ (บุตรของดาวิด) และทรงนำบุตร (ของดาวิด) ไปสู่บิดาของเขา (ดาวิด) พระองค์ทรงหันบิดาไปหาบุตร ดังที่ชาวสารของเอลิยาห์ได้มีคำพยากรณ์ไว้ว่าจะกระทำใน “วาระสุดท้าย” นั่นคือชาวสารสุดท้ายของพระองค์ที่มีต่ออิสราเอลตามตัวอักษรในสมัยโบราณ และเป็นชาวสารของเอลิยาห์ เพราะตั้งอยู่บนกฎแห่งการกล่าวถึงครั้งแรก เพราะฉะนั้น กฎแห่งการกล่าวถึงครั้งแรกจึงยืนยันด้วยว่า ชาวสารของพระเยซูเป็นชาวสารของเอลิยาห์ โดยตั้งอยู่บนกฎนั้นเอง กฎแห่งการกล่าวถึงครั้งแรกเรียกกันว่า

หากข่าวสารของเอลียาห์ของยอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็นข่าวสารเตือนครั้งสุดท้ายชุดแรกที่มีต่อวงศัวานที่หลงหายแห่งอิสราเอลแล้ว ข่าวสารสุดท้ายที่ประทานแก่พวกเขาก็จะต้องเป็นข่าวสารของเอลียาห์เช่นกัน และก็เป็นดังนั้น...

เมื่อก้าวทั้งหมดนี้แล้ว ข้าพเจ้าขอจะสรุปประเด็นหนึ่งจากทั้งหมดนั้น โดยตั้งอยู่บนกฎแห่งการกล่าวถึงครั้งแรก—อัลฟาและโอเมกา ในปฐมกาลของอิสราเอลโบราณ ได้มีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับความเข้าใจว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้ใดและทรงเป็นอะไร ซึ่งเป็นแบบอย่างของข้อโต้แย้งเดียวกันนั้นในวาระสุดท้ายของอิสราเอลโบราณ ในวาระสุดท้ายของอิสราเอลโบราณ พระราชกิจของพระคริสต์รวมถึงการส่งมอบวงศัวานอิสราเอลที่สูญหายว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้ใดและทรงเป็นอะไร ในประวัติศาสตร์แห่งวาระสุดท้าย ได้มีการต่อต้านพระคริสต์ซึ่งตั้งอยู่บนความจริงดั้งเดิมที่ได้รับการสถาปนาไว้ตั้งแต่ปฐมกาล อิสราเอลฝ่ายวิญญาณในยุคปัจจุบันก็จะมีลักษณะเชิงพยากรณ์อย่างเดียวกันนี้ในประวัติศาสตร์ของตน.

ในระยะแรกเริ่มของขบวนการแอ็ดเวนติสต์ บรรดานักประวัติศาสตร์บอกเราว่า กลุ่มมิลเลอไรต์ประกอบขึ้นโดยหลักจากคริสตศาสนิกชนสองนิกาย คือ เมธอดิสต์ และคริสเตียนคอนเน็กชัน ความเชื่อหลักของเมธอดิสต์ตั้งอยู่บนการดำเนินชีวิตตามวิถีคริสเตียนที่ถูกต้อง พวกเขามี "วิธีการ" ส่วนความเชื่อหลักของคริสเตียนคอนเน็กชันอาจสรุปได้ว่าเป็นการคัดค้านหลักคำสอนคาทอลิกเรื่องตรีเอกานุภาพ

เท่าที่การค้นคว้าของข้าพเจ้าได้ดำเนินไป ผู้นำของคณะมิลเลอไรต์แทบทั้งหมดล้วนยึดถือตามหลักคำสอนนั้นของ Christian Connection มีหลายสาขาของขบวนการปฏิรูปเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนติสต์ (SDARM) ที่ยังคงยึดถือและส่งเสริมความเข้าใจดั้งเดิมของมิลเลอไรต์เกี่ยวกับ "ลัทธิต่อต้านตรีเอกานุภาพ" ปัญหาหลักไม่เข้าค่ายไม่ออกประการหนึ่ง (และเป็นต้นตอของข้อโต้แย้งในปัจจุบัน) สำหรับผู้ที่ยังคงรักษาความเข้าใจของบรรพชนผู้บุกเบิกไว้ นั้น มีมาโดยตลอดและจะเป็นเช่นนั้นเสมอ คือ จะตอบสนองอย่างไรต่อข้อความมากมายและหลากหลายที่ซิสเตอร์ไรท์คัดค้านจุดยืนทางหลักคำสอนซึ่งพวกเขายึดถือและส่งเสริมโดยตรง?

"ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งให้กล่าวว่า
ความคิดเห็นของบรรดาผู้ที่กำลังค้นหาแนวคิดทางวิทยาศาสตร์ชั้นสูงนั้นไม่อาจไว้วางใจได้
มีการนำเสนอถ้อยคำเช่นต่อไปนี้ว่า: 'พระบิดาทรงเป็นดวงความสว่างที่มองไม่เห็น;
พระบุตรทรงเป็นดวงความสว่างที่เป็นรูปร่าง; พระวิญญาณทรงเป็นดวงความสว่างที่แผ่กระจายออกไป'
'พระบิดาทรงเป็นดวงน้ำค้าง คือไอที่มองไม่เห็น;
พระบุตรทรงเป็นดวงน้ำค้างที่รวมตัวกันเป็นรูปลักษณะอันงดงาม;
พระวิญญาณทรงเป็นดวงน้ำค้างที่ตกลงสู่แหล่งแห่งชีวิต' อีกภาพหนึ่งกล่าวว่า:
'พระบิดาทรงเป็นดวงไอที่มองไม่เห็น; พระบุตรทรงเป็นดวงเมฆสีตะกั่ว;
พระวิญญาณทรงเป็นฝนที่ตกลงมาและกระทำการด้วยอำนาจแห่งการชุใจให้สดชื่น'"

"ภาพแทนทั้งปวงเหล่านี้ที่เป็นฝ่ายวิญญาณนิยมก็เป็นเพียงความว่างเปล่าเท่านั้น เป็นสิ่งที่ไม่สมบูรณ์และไม่จริง สิ่งเหล่านี้ทำให้พระบรมเดชานุภาพอ่อนลงและลดทอนลง ซึ่งไม่มีสิ่งคล้ายใด ๆ บนแผ่นดินโลกจะนำมาเปรียบเทียบได้
พระเจ้าไม่อาจนำไปเปรียบกับสิ่งทั้งหลายที่พระหัตถ์ของพระองค์ทรงสร้าง สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงสิ่งฝ่ายโลก อยู่ใต้คำสาปแช่งของพระเจ้าเพราะบาปของมนุษย์ พระบิดาไม่อาจพรรณนาได้ด้วยสิ่งต่าง ๆ บนแผ่นดินโลก พระบิดาทรงเป็นความบริบูรณ์ทั้งสิ้นแห่งเทวภาพที่ทรงสภาพอยู่ในพระกาย และไม่อาจมองเห็นได้ด้วยสายตาของมนุษย์ผู้ต้องตาย"

“พระบุตรทรงเป็นความบริบูรณ์ทั้งสิ้นแห่งพระเทวภาพที่ทรงสำแดงออก พระวามะของพระเจ้าประกาศถึงพระองค์ว่าเป็น ‘พระฉายอันถอดแบบแห่งภาวะของพระองค์’ ‘เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวที่ทรงบังเกิดของพระองค์ เพื่อผู้ใดที่เชื่อ ในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์’ ในข้อนี้ได้แสดงให้เห็นถึงความเป็นพระภาคแห่งพระบิดา”

“พระผู้ปลอมประโลมที่พระคริสต์ทรงสัญญาว่าจะทรงส่งมาภายหลังจากที่พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์นั้น คือพระวิญญาณในความบริบูรณ์ทั้งสิ้นแห่งพระภาวะของพระเจ้า ทรงสำแดงฤทธิ์อำนาจแห่งพระคุณของพระเจ้าแก่ทุกคนที่รับและเชื่อในพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัว มีบุคคลผู้ทรงพระชนม์อยู่สามพระองค์แห่งตรีเอกภาพฝ่ายสวรรค์ และในพระนามของมหาอำนาจทั้งสามนี้—พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์—บรรดาผู้รับพระคริสต์ด้วยความเชื่ออันมีชีวิตย่อมรับบำเพ็ญตบาศ และมหาอำนาจเหล่านี้จะทรงร่วมกระทำกรกับบรรดาผู้ที่เชื่อฟังแห่งสวรรค์ในการเพียรพยายามของเขาทั้งหลายที่จะดำเนินชีวิตใหม่ในพระคริสต์” Special Testimonies, Series B, number 7, 62, 63.

ข้อความตอนนี้ระบุว่า “ความคิดเห็นของบรรดาผู้” ที่กำลังกำหนดความหมายของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณ ด้วย “สิ่งทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลก” แล้วจากนั้นนางกล่าวว่า “พระบิดาไม่อาจพรรณนาด้วยสิ่งทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกได้” จงสังเกตสองประเด็นที่นางกล่าวไว้ แม้ประเด็นหนึ่งอาจฟังดูเหมือนเป็นความขัดแย้ง นางกำลังชี้ให้เห็นถึงคำพรรณนาอันเป็นเท็จเกี่ยวกับพระภาวะของพระเจ้า ซึ่งหากจะกล่าวเช่นนั้นก็คือ เป็นการระบุถึงพระเจ้าสามองค์ นี่คือคำพรรณนาอันเป็นเท็จเกี่ยวกับพระภาวะของพระเจ้า แต่นางมิได้แสดงความเห็นใด ๆ เกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่า คำนิยามอันเป็นเท็จของพระภาวะของเจ้านั้นยังไม่ถูกต้องด้วย เพราะกำหนดจำนวนพระเจ้าในพระภาวะของพระเจ้าไว้ผิดด้วยเช่นกัน

จงสังเกตด้วยว่าเธอกล่าวว่าสิ่งต่าง ๆ ของแผ่นดินโลกไม่อาจนำมาใช้เพื่อพรรณนาถึงพระบิดาได้ แต่ในถ้อยแถลงนั่นเอง เธอก็กำลังใช้สิ่งต่าง ๆ ของแผ่นดินโลกอยู่ มนุษย์ต่างหากที่มีบุตรและมารดาและบิดาและป้าและญาติพี่น้อง และพระเยซูคริสต์แก่เราว่า ในสวรรค์และในแผ่นดินโลกใหม่จะไม่มีการสมรสอีกต่อไป เพราะเราจะเป็นเหมือนทูตสวรรค์ ไม่มีทูตสวรรค์ที่เป็นชายและหญิง ถ้อยคำที่มนุษย์ใช้เพื่อกำหนดความสัมพันธ์ระหว่างกันนั้น พระเจ้าได้ทรงนำมาใช้เพื่อสอนเราเกี่ยวกับพระลักษณะและพระอุปนิสัยของพระองค์ แต่แม้กระทั่ง “สิ่งต่าง ๆ ของแผ่นดินโลก” ที่การดลใจได้ใช้เพื่อสอนมนุษย์เกี่ยวกับพระอุปนิสัยและพระลักษณะของเจ้านั้น ก็ยังไม่สมบูรณ์อยู่เอง

เราได้รับการบอกกล่าวว่า “มีบุคคลผู้ทรงพระชนม์อยู่สามพระองค์ในคณะสามแห่งสวรรค์” ... “พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์” การนำเอาทัศนคติฝ่ายวิญญาณนิยมทางโลกมาติดเข้ากับบุคคลทั้งสามนี้เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน แต่การนำเอา “พระนามของมหาฤทธิอำนาจยิ่งใหญ่ทั้งสามนี้” มาผูกเข้ากับคำนิยามเรื่องพระเจ้าสามพระภาคตามพระคัมภีร์นั้น มิใช่สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน

ผู้เผยพระวจนะหญิงกล่าวว่า “พระนาม” ของมหาอำนาจทั้งสามผู้ประกอบขึ้นเป็นพระเจ้าสามพระภาค คือ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ เช่นเดียวกับความจริงทุกประการในพระคัมภีร์ เมื่อถูกนำมาร้อยเรียงเข้าด้วยกันที่ละบรรทัด คำพยานอันครบถ้วนสมบูรณ์ย่อมต้องประกอบด้วยหลักหมายทุกประการที่ได้ถูกเปิดเผยไว้ คำพยานของบรรดาผู้เผยพระวจนะจะต้องถูกรวบรวมเข้าด้วยกัน ดาเนียลประทานพระนามว่า Palmoni

แก่พระคริสต์ (ท่ามกลางพระนามอื่น ๆ ด้วย แต่ที่ยกมานี้เป็นเพียงตัวอย่าง)

ยอห์นเรียกพระองค์ว่าอัลฟาและโอเมกา และโมเสสเรียกพระองค์ว่าเยโฮวาห์ ตามที่ Ellen White กล่าวไว้ พระนามของพระองค์คือ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์

“ซาตานกำลัง...ก่อกวนนำสิ่งปลอมแปลงเข้ามาอย่างต่อเนื่อง—เพื่อชักนำให้หันเหออกไปจากความจริง การล่อลวงครั้งสุดท้ายที่สุดของซาตานคือการทำให้คำพยานของพระวิญญาณของพระเจ้าไร้ผล ‘เมื่อไม่มีนิมิต ประชาชนก็พินาศ’ (สุภาษิต 29:18) ซาตานจะดำเนินงานอย่างแยบคาย ด้วยวิธีการต่าง ๆ และผ่านเครื่องมือต่าง ๆ เพื่อบ่อนทำลายความเชื่อมั่นของประชากรส่วนที่เหลือของพระเจ้าในคำพยานอันแท้จริง”

“จะมีความชิงชังที่ถูกปลุกเร้าขึ้นต่อบรรดาคำพยานซึ่งเป็นของซาตาน การกระทำทั้งหลายของซาตานจะมุ่งบ่อนทำลายความเชื่อของคริสตจักรทั้งหลายในคำพยานเหล่านั้น ด้วยเหตุนี้: ซาตานไม่อาจมีหนทางที่เปิดโล่งเพียงนั้นในการนำการล่อลวงของมันเข้ามาและผูกมัดดวงวิญญาณทั้งหลายไว้ในความหลงผิดของมันได้ หากคำเตือน คำตักเตือน และคำแนะนำของพระวิญญาณของพระเจ้าถูกเอาใจใส่” Selected Messages, book 1, 48.

ข้อสังเกตสั้น ๆ ประการหนึ่งจากพระธรรมตอนนี้

ยอห์นถูกเนรเทศไปยังเกาะปีทมอสเพราะพระวจนะของพระเจ้าและคำพยานของพระเยซู

ข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สามมีผู้รับสารสองกลุ่มเป้าหมาย คือ

ผู้ที่อยู่นอกขบวนการแอ็ดเวนติสและผู้ที่อยู่ในขบวนการแอ็ดเวนติส

ยอห์นเป็นภาพแทนของผู้เชื่อแอ็ดเวนติสคนหนึ่งซึ่งไม่เพียงถูกโลกข่มเหงเพราะการเชื่อฟังพระคัมภีร์เท่านั้น

แต่ยังถูกข่มเหงเพราะการเชื่อฟังงานเขียนของพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ด้วย

การข่มเหงที่มุ่งต่อพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์นั้นมาจากภายใน มิใช่จากภายนอก

ในปฐมกาลแห่งชนชาติอิสราเอลโบราณ ภายหลังสี่ร้อยปีในอียิปต์

บรรดาผู้ซึ่งจะเป็นประชากรแห่งพันธสัญญาที่ทรงเลือกสรรนั้นมิได้ถือรักษาวินัยบาปโตอีกต่อไป

พวกเขาไม่รู้จักรัศมีพระลักษณะหรือลักษณะธรรมชาติของพระคริสต์

พวกเขายึดถือความเข้าใจผิดเกี่ยวกับพระเจ้าซึ่งได้ซึมซับไว้ขณะอยู่ในความเป็นเชลย กัยพิบัติสืบประการ;

การทรงช่วยกู้ที่ทะเลแดง; มานาจากสวรรค์; พลัษพลและเครื่องใช้ทั้งสิ้นของพลัษพลนั้น;

พิธีกรรมอันศักดิ์สิทธิ์; ลานชั้นนอก สถานบริสุทธิ์ และอภิสุทธิสถาน; พระบัญญัติของพระเจ้า;

ศิลาซึ่งติดตามพวกเขา; น้ำที่ออกมาจากศิลาซึ่งติดตามพวกเขา และแม่แตงที่อยู่บนเสา

ล้วนมีเจตนาเพื่อเพิ่มพูนความรู้เรื่องพระเจ้าในประชากรที่ทรงเลือกสรรของพระองค์

นั้นเป็นการศึกษาที่ดำเนินไปเป็นลำดับ

และการศึกษาที่ดำเนินไปเป็นลำดับนั้นได้ดำเนินต่อไปจนถึงเวลาที่พวกธรรมจารย์

“ไม่อาจทูลถามพระองค์ได้อีกต่อไป”

และแล้วพระองค์ก็ทรงระบุหัวข้อสุดท้ายอย่างแท้จริงที่พวกเขาจะมีในการสนทนาอย่างเปิดเผยกับพระองค์

และหัวข้อนั้นเกี่ยวข้องกับพระนามของดาวิด และกับว่าพระคริสต์ทรงเป็นผู้ใดและทรงเป็นสิ่งใด

ในระยะแรกเริ่มของอิสราเอลฝ่ายจิตวิญญาณยุคใหม่ หลังจากอยู่ในบาบิโลนฝ่ายจิตวิญญาณมาเป็นเวลา

1260 ปี บรรดาผู้ที่ถูกกำหนดให้เป็นประชากรแห่งพันธสัญญาที่ทรงเลือกสรรนั้น

มิได้ถือรักษาวินัยบาปโตอีกต่อไป พวกเขาไม่รู้จักรัศมีพระลักษณะหรือพระธรรมชาติของพระคริสต์

พวกเขายึดถือความเข้าใจผิดเกี่ยวกับพระเจ้า ซึ่งได้ปลูกฝังไว้ในตนระหว่างเวลาที่อยู่ในภาวะเชลย

ประวัติศาสตร์ของขบวนการแอ็ดเวนติส พร้อมด้วยหลักหมายสำคัญทั้งปวง การละทิ้งความเชื่อ

การประนีประนอม และการต่อสู้ภายใน ได้ดำเนินมาถึงจุดหนึ่งในทศวรรษ 1880 เมื่อหนังสือ The Desire of Ages ได้รับการตีพิมพ์ ซึ่งภายในหนังสือเล่มนั้น ในหน้า 671 ได้ประดิษฐานความเข้าใจเรื่องพระภาคพระเจ้า

ซึ่งพัฒนาไปไกลเกินกว่าความเข้าใจที่สืบมาจากศตวรรษที่สิบแปดแล้ว

อิสราเอลโบราณมีข้อพิพาทประการหนึ่งในวาระสุดท้ายของตน

ซึ่งเกิดขึ้นจากความเข้าใจที่จำกัดเกี่ยวกับพระภาคแห่งพระเจ้า

อันตั้งอยู่บนความเข้าใจที่สืบเนื่องมาจากประวัติศาสตร์ช่วงเริ่มต้นของพวกเขา คำพยานของพระเยซูตรัสว่า

ไม่ว่าจะเป็นพระบิดา พระบุตร หรือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทั้งหมดล้วนเป็น

“ความบริบูรณ์แห่งพระภาคของพระเจ้าในสภาพกาย” (Colossians 2:9) คำพยานในพระคัมภีร์กล่าวว่า “โอ

อิสราเอล จงฟังเถิด: พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทรงเป็นพระยาห์เวห์องค์เดียว” (Deuteronomy 6:4)

อิสราเอลยุคปัจจุบันยึดถือแนวความคิดหลากหลายเกี่ยวกับพระภาวะของพระเจ้า

และมีเพียงแนวคิดเดียวเท่านั้นที่ถูกต้อง ในตอนปลายของอิสราเอลยุคปัจจุบัน

พระเจ้าจะทรงกระทำพระราชกิจแห่งการสำแดงพระลักษณะของพระองค์ให้สำเร็จครบถ้วน

ภายใต้เงื่อนไขที่ช่วงเวลาแห่งพระกรุณาที่ยังเปิดอยู่นั้นยังคงยึดเหนี่ยวอยู่ นั่นคือสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำแก่พวกยิว

และพระองค์ไม่เคยทรงเปลี่ยนแปลง เป็นที่แน่นอนว่าเราคงยังคงเติบโตในความเข้าใจเกี่ยวกับพระธรรมชาติและ

พระลักษณะของพระเจ้าตลอดชีวิตนิรันดร์ แต่ได้มีแนวเส้นเชิงพยากรณ์แห่งความจริงที่มีจุดมุ่งหมาย

ซึ่งสำแดงให้เห็นถึงพระราชกิจของพระเจ้าในการทรงอบรมประชากรของพระองค์ให้รู้จักพระองค์เอง

และประวัติศาสตร์นั้นก็เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาอันที่พระองค์กำลังทรงประสงค์จะทรงสั่งสอนในเวลานี้ และข้อ

มูลที่พบในพระวจนะแห่งคำพยากรณ์เกี่ยวกับกระบวนการแห่งการศึกษานั้นก็ชี้ให้เห็นถึงจุดสิ้นสุดของการอภิ

ราชซึ่งสอดคล้องกับการปิดแห่งช่วงเวลาแห่งพระกรุณา।

“พระคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงดำรงอยู่ก่อนกาลและทรงดำรงอยู่ด้วยพระองค์เอง....

เมื่อทรงกล่าวถึงการดำรงอยู่ก่อนกาลของพระองค์

พระคริสต์ทรงนำความคิดย้อนกลับไปตลอดยุคสมัยอันไร้จุดเริ่มต้น พระองค์ทรงยืนยันแก่เราว่า

ไม่เคยมีเวลาใดเลยที่พระองค์มิได้ทรงอยู่ในความสัมพันธ์อันสนิทแนบกับพระเจ้าในรันดร์

พระองค์ผู้ซึ่งพวกยิวในเวลานั้นกำลังฟังพระสุรเสียงของพระองค์

ได้ทรงอยู่กับพระเจ้า ในฐานะผู้หนึ่งที่ได้รับการเลี้ยงดูขึ้นกับพระองค์” Signs of the Times, August 29, 1900.

“พระองค์ทรงเสมอภาคกับพระเจ้า ทรงไม่มีที่สิ้นสุดและทรงฤทธานภาพทุกประการ....

พระองค์ทรงเป็นพระบุตรผู้ดำรงอยู่ด้วยพระองค์เองชั่วนิรันดร์”

“แม้ว่าพระวจนะของพระเจ้าจะกล่าวถึงความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์เมื่อทรงอยู่บนแผ่นดินโลกนี้

พระวจนะนั้นก็กล่าวอย่างชัดเจนเช่นกันเกี่ยวกับการดำรงอยู่ก่อนกาลของพระองค์

พระวจนะทรงดำรงอยู่ในฐานะพระภาวะอันศักดิ์สิทธิ์ คือเป็นพระบุตรนิรันดร์ของพระเจ้า

ทรงอยู่ในความเป็นเอกภาพและความเป็นหนึ่งเดียวกับพระบิดาของพระองค์

พระองค์ทรงเป็นศูนย์กลางแห่งพันธสัญญามาตั้งแต่ต้นรัตนกาล เป็นผู้ซึ่งชนชาติทั้งปวงบนแผ่นดินโลก

ทั้งยิวและคนต่างชาติ หากพวกเขายอมรับพระองค์ ก็จะได้รับพระพรในพระองค์

‘พระวจนะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวจนะทรงเป็นพระเจ้า’ ก่อนที่มนุษย์หรือทูตสวรรค์จะถูกทรงสร้างขึ้น

พระวจนะทรงอยู่กับพระเจ้า และทรงเป็นพระเจ้า” Review and Herald, April 5, 1906.

ในข้อความตอนนั้น นางอังก้อยคำแรกสุดของยอห์นโดยตรง.

ในปฐมกาล พระวาหะทรงดำรงอยู่ และพระวาหะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาหะทรงเป็นพระเจ้า

พระองค์นั้นทรงอยู่กับพระเจ้าในปฐมกาล สรรพสิ่งทั้งปวงได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์

และนอกจากพระองค์แล้ว ไม่มีสิ่งใดที่ถูกสร้างขึ้นได้เลย ยอห์น 1:1-3

ในปฐมกาลนั้นมีพระเจ้าอย่างน้อยสองพระองค์ เพราะยอห์นเพ็งกล่าวว่า "พระวาเททรงเป็นพระเจ้า และทรงอยู่กับพระเจ้า" ในข้อแรกของพระธรรมปฐมกาล คำภาษาฮีบรู "Elohim" ได้รับการแปลว่า พระเจ้าบ่อยครั้งในพระวาจาของพระเจ้า คำว่า "Elohim"

ถูกวางไว้ในโครงสร้างทางไวยากรณ์เพื่อบ่งชี้ถึงพระเจ้าองค์เดียว แต่ถึงกระนั้นก็ยังเป็นรูปพหูพจน์

ยอห์นได้ขจัดข้อพิพาทที่ว่า "Elohim" ในข้อนั้นเป็นพระเจ้าองค์เดียว

ด้วยพยานประการที่สองของท่านในเรื่องนี้ คำพยานของท่านยืนยันว่ามีพระเจ้าอย่างน้อยสองพระองค์

สิ่งที่น่าวิตกยิ่งกว่าสำหรับผู้ต่อต้านตรีเอกานุภาพซึ่งอ้างว่าอ้างไว้ซึ่งพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ก็คือ

ในปฐมกาลนั้น "พระวิญญาณของพระเจ้าเคลื่อนไหวอยู่นาน" "พระวิญญาณ"

ที่เคลื่อนไหวอยู่นานนั้นคือพระบิดาหรือพระบุตร

หรือว่าเป็นพระภาคที่สามแห่งตรีภาวะสวรรค์ดังที่ซิสเตอร์ไวท์กล่าวถึงพระองค์?

สามข้อแรกในข่าวประเสริฐของยอห์นตามมาด้วยถ้อยคำเหล่านี้.

ในพระองค์ทรงมีชีวิต; และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ทั้งหลาย และความสว่างนั้นส่องอยู่ในความมืด; และความมืดหาได้เข้าใจความสว่างนั้นไม่ ยอห์น 1:4, 5

การอ้างถึงความสว่างและความมืดนั้นสอดคล้องอย่างครบถ้วนกับตอนต้นของพระธรรมปฐมกาลซึ่งกล่าวว่า.

พระเจ้าตรัสว่า "จงมีความสว่าง" และความสว่างก็เกิดมีขึ้น พระเจ้าทอดพระเนตรความสว่างนั้นว่าดี และพระเจ้าทรงแยกความสว่างออกจากความมืด ปฐมกาล 1:3, 4

เราจะกลับมายังข้อพระคัมภีร์สองตอนที่ขนานกันนี้ในไม่ช้า

ซึ่งกล่าวถึงความสว่างอันเป็นหัวข้อในเรื่องการทรงสร้างที่ตามมาหลังจากบทนำเกี่ยวกับพระภาคแห่งพระเจ้า

ในปฐมกาล ความจริงประการแรกที่ได้รับการกล่าวถึงคือองค์ประกอบหรือธรรมชาติของพระภาคแห่งพระเจ้า

แต่ข้อความตอนนี้มีได้สิ้นสุดลงจนถึงบทที่สอง ข้อสาม ซึ่ง ณ ที่นั้นเราพบว่า

คำสามคำสุดท้ายในเรื่องการทรงสร้างเริ่มต้นด้วยอักษรฮีบรูสามตัว ซึ่งเมื่อรวมกันแล้วก็เป็นคำที่แปลว่า

"ความจริง"

ตอนต้นของเรื่องราวแห่งการทรงสร้างได้แนะนำถึงพระเจ้าสามพระภาค

แล้วจึงสำแดงฤทธานุภาพแห่งการทรงสร้างโดยพระวาจาของพระองค์

และจากนั้นก็ปิดตอนลงด้วยพระฉายพระหัตถ์ของพระเจ้า อันเป็นตัวแทนแห่งความจริง

ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สาม และพระนามของพระเจ้า ดังที่ทรงสำแดงไว้โดยอัลฟาและโอเมกา

และในวันที่เจ็ด พระเจ้าทรงกระทำพระราชกิจซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำไว้นั้นเสร็จสิ้น

และในวันที่เจ็ดพระองค์ทรงหยุดพักจากพระราชกิจทั้งสิ้นซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำไว้

และพระเจ้าทรงอวยพระพรวันที่เจ็ด และทรงชำระวันนั้นให้บริสุทธิ์

เพราะว่าในวันนั้นพระองค์ได้ทรงหยุดพักจากพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์

ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเนรมิตและทรงกระทำ ปฐมกาล 2:2, 3.

ตอนจบของความจริงประการแรกที่สอนไว้ในพระวาจาของพระเจ้าเป็นจุดสูงสุดของข้อความตอนนั้น

ข้อความนั้นลงท้ายด้วยคำสามคำคือ "God," "created" และ "made"

จึงเป็นการเน้นย้ำจุดเริ่มต้นของข้อความนั้น

แต่ที่สำคัญอย่างยิ่งยอนไปกว่ากันคือเป็นการเน้นย้ำวันสะบาโตวันที่เจ็ด แน่แน่นอนว่า วันสะบาโตเป็นสัญลักษณ์แห่งการทรงสร้างและเป็นหมายสำคัญระหว่างพระเจ้ากับชนชาติที่ทรงเลือกของพระองค์ "ความจริง"

ถูกแทนไว้ในอักษรสามตัวที่ขึ้นต้นแต่ละคำในสามคำสุดท้ายเกี่ยวกับการทรงสร้างนั้น

คำพยานนี้กำลังเน้นว่าความจริงเรื่องวันสะบาโตมีความสำคัญและมีน้ำหนักเพียงใด แต่ที่ลึกซึ้งไม่แพ้กันก็คือ

อักษรสามตัวนั้นยังเป็นตัวแทนของสามขั้นตอนแห่งข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง องค์ที่สอง และองค์ที่สามด้วย
ดังนั้น ในข้อความตอนแรกสุดของพระคัมภีร์
วันสะบาโตในฐานะหมายสำคัญแห่งฤทธานุภาพในการทรงสร้างของพระเจ้า
จึงถูกระบุด้วยว่าเป็นประเด็นแห่งการทดสอบในวาระสุดท้าย หนังสือเล่มสุดท้ายในพระคัมภีร์ได้จัดเตรียมพยาน
ที่สามเพื่อประกอบกับคำพยานของยอห์นในพระกิตติคุณของท่าน.

ยอห์น ถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดซึ่งอยู่ในแคว้นเอเชีย: ขอพระคุณและสันติสุขจงมีแก่ท่านทั้งหลาย
จากพระองค์ผู้ทรงเป็นอยู่ ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ และผู้ทรงจะเสด็จมา
และจากพระวิญญาณทั้งเจ็ดซึ่งอยู่เบื้องหน้าพระที่นั่งของพระองค์ และจากพระเยซูคริสต์
ผู้ทรงเป็นพยานอันสัตย์ซื่อ และเป็นบุตรหัวปีจากท่ามกลางคนตาย
และเป็นเจ้านายเหนือบรรดาภคิตรีย์แห่งแผ่นดินโลก แต่พระองค์ผู้ทรงรักเรา
และทรงชำระเราจากบาปของเราด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง
และทรงตั้งเราไว้ให้เป็นภคิตรีย์และปุโรหิตถวายแด่พระเจ้าและพระบิดาของพระองค์
ขอพระสิริและอำนาจจงมีแด่พระองค์สืบๆ ไปเป็นนิตย์ อาเมน ดุเถิด พระองค์เสด็จมาพร้อมกับหมู่เมฆ
และนัยน์ตาทุกดวงจะได้เห็นพระองค์ ทั้งคนเหล่านั้นที่ได้ทรงพระองค์ด้วย
และบรรดาเผ่าพันธุ์ทั้งสี่แห่งแผ่นดินโลกจะคร่ำครวญเพราะพระองค์ แน่ทีเดียว อาเมน
“เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ คือพระองค์ผู้ทรงเป็นอยู่
ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ และผู้ทรงจะเสด็จมา คือองค์ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด!

ข้าพเจ้า ยอห์น ผู้เป็นทั้งพี่น้องและเพื่อนร่วมทุกข์ยาก
ร่วมในราชอาณาจักรและความทรหดอดทนแห่งพระเยซูคริสต์ ได้อยู่ที่เกาะซึ่งเรียกว่าบัทโมส
เพราะพระวามณะของพระเจ้า และเพราะคำพยานของพระเยซูคริสต์
ข้าพเจ้าอยู่ในพระวิญญาณในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า และได้ยินพระสุรเสียงอันดังใหญ่ข้างหลังข้าพเจ้า
ดุจเสียงแตร กล่าวว่า เราคืออัลฟาและโอเมกา เบื้องต้นและเบื้องปลาย และว่า สิ่งซึ่งเจ้าเห็นนั้น
จงเขียนลงในหนังสือ และส่งไปยังคริสตจักรทั้งเจ็ดที่อยู่ในเอเชีย คือไปยังเมืองเอเฟซัส และเมืองสมอร์นา
และเมืองเปอร์กามอส และเมืองธียาทรา และเมืองซาร์ดีส และเมืองฟีลาเดลเฟีย และเมืองเลาดีเซีย วิวรรณ์
1:4-11

ข้อพระคัมภีร์สามข้อแรกของพระธรรมวิวรรณ์บทที่หนึ่งระบุข่าวสารค่าเตือนสุดท้ายและวิธีที่ข่าวสารนั้นถูกถ่ายทอด
จากพระเจ้าไปยังมนุษยชาติ อีกทั้งยังกล่าวด้วยว่านี่คือการสำแดงของพระเยซูคริสต์
จึงชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างพระธรรมวิวรรณ์กับพระธรรมดาเนียล เล่มหนึ่งเป็นคำพยากรณ์
อีกเล่มหนึ่งเป็นการสำแดง

“ในพระธรรมวิวรรณ์ หนังสือทั้งปวงของพระคัมภีร์มาบรรจบกันและสิ้นสุดลง ณ ที่นี่
นี่คือส่วนที่ทำให้พระธรรมดาเนียลครบถ้วนสมบูรณ์ เล่มหนึ่งเป็นคำพยากรณ์ อีกเล่มหนึ่งเป็นการเปิดเผย
หนังสือที่ถูกผนึกไว้ นั้นมิใช่พระธรรมวิวรรณ์
แต่เป็นตอนนั้นของคำพยากรณ์ในพระธรรมดาเนียลซึ่งเกี่ยวข้องกับวาระสุดท้าย ทูตสวรรค์ได้บัญชาว่า
'แต่เจ้า โอ ดาเนียลเอ๋ย จงปิดถ้อยคำเหล่านี้ไว้ และผนึกหนังสือไว้ จนถึงเวลาอวสาน' Daniel 12:4”
กิจการของอัครทูต, 585.

ในพระธรรมวิวรรณ์ มีแนวคำพยากรณ์ต่าง ๆ
ที่จะต้องได้รับการจำแนกออกและนำมาประกอบเข้าด้วยกันเป็นบรรทัดต่อบรรทัด
แนวคำพยากรณ์ทั้งสี่เหล่านั้นล้วนสิ้นสุดลงในพระธรรมวิวรรณ์ แต่หนังสือที่ถูกผนึกไว้ นั้นมิใช่พระธรรมวิวรรณ์
และมีไว้เพียงพระธรรมดาเนียลทั้งเล่มที่ถูกผนึกไว้ หากแต่สิ่งที่ถูกผนึกไว้ในพระธรรมดาเนียลคือ
“ส่วนของคำพยากรณ์ของดาเนียลที่เกี่ยวข้องกับวาระสุดท้าย”

“วาระสุดท้าย” อาจเข้าใจได้ในความหมายทั่วไป แต่การเข้าใจถ้อยคำนี้ว่าเป็นพระวาระที่ได้รับการดลใจ (ซึ่งก็เป็นเช่นนั้น) ย่อมกำหนดให้เราต้องพิจารณาด้วยว่าถ้อยคำ “วาระสุดท้าย” มีสัญลักษณ์เชิงพยากรณ์ผูกอยู่กับมันหรือไม่ “วาระสุดท้าย”

เป็นช่วงเวลาเฉพาะหนึ่งในประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ ซึ่งมีหลักฐานสนับสนุนอยู่หลายแนว ข้าพเจ้าหวังว่าจะได้อธิบายประวัติศาสตร์นั้นในอนาคตอันใกล้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มันคือประวัติศาสตร์ตั้งแต่ปี 1798 จนถึงการสิ้นสุดแห่งเวลาทดลอง วิธีหนึ่งที่จะตระหนักถึงสิ่งนี้คือ ในพิธีนมัสการของสถานนมัสการตามตัวอักษรนั้น มีอยู่วันหนึ่งของปีที่เป็นตัวแทนของการพิพากษา และวันนั้นคือวันลบลมทิน พิธีตามตัวอักษรนั้นเป็นแบบจำลองล่วงหน้าของสิ่งที่ซิสเตอร์ไวท์เรียกว่า วันลบลมทินฝ่ายตรงข้ามแบบนั้น วันลบลมทินในเชิงพยากรณ์หรือฝ่ายวิญญาณเป็นตัวแทนของ “วาระสุดท้าย” แห่งเวลาทดลอง และเป็นตัวแทนของช่วงเวลาแห่งการพิพากษาครั้งสุดท้าย

คำพยากรณ์ในพระธรรมดาเนียลที่ถูกผนึกไว้ นั้นมีอยู่สองส่วน ส่วนหนึ่งเป็นคำพยากรณ์ที่เกี่ยวกับวาระสุดท้ายซึ่งพวกมิลเลอไรต์ได้ตระหนัก และซึ่งประกาศการเปิดขึ้นของการพิพากษา ข้อความตอนนั้นในพระธรรมดาเนียลถูกแสดงไว้โดยนิมิตแห่งแม่น้ำอูโลในบหที่แปดและเก้า คำพยากรณ์อีกส่วนหนึ่งซึ่งถูกผนึกไว้ในพระธรรมดาเนียล ประกาศการสิ้นสุดของการพิพากษา และการสิ้นสุดของแอ็ดเวนติสม์ และการสิ้นสุดของสหรัฐอเมริกา และการสิ้นสุดของโลก และนิมิตนั้นถูกแสดงไว้โดยแม่น้ำฮิดเดเคล

“ความสว่างที่ดาเนียลได้รับจากพระเจ้านั้น ได้ประทานไว้เป็นพิเศษสำหรับวาระสุดท้ายเหล่านี้ นิมิตทั้งหลายที่เขาได้เห็น ณ ริมฝั่งแม่น้ำอูโลและแม่น้ำฮิดเดเคล อันเป็นแม่น้ำใหญ่แห่งชินาร์ บัดนี้กำลังอยู่ในระหว่างการสำเร็จตามนั้น และเหตุการณ์ทั้งปวงที่ได้พยากรณ์ไว้ นั้นจะเกิดขึ้นในไม่ช้า” Testimonies to Ministers, 112, 113.

นิมิตแห่งอูโลถูกเปิดเผยในปี 1798 และกล่าวถึงสถานนมัสการของพระเจ้าและประชากรของพระองค์ ส่วนนิมิตแห่งฮิดเดเคลถูกเปิดเผยในปี 1989 เมื่อตั้งที่บรรยายไว้ในดาเนียลบทที่สิบเอ็ด ข้อสี่สิบ บรรดาประเทศซึ่งเป็นตัวแทนของอดีตสหภาพโซเวียตถูกกวาดล้างไปโดยสันตะปาปาและสหรัฐอเมริกา และกล่าวถึงบรรดาศัตรูของประชากรของพระเจ้า

นิมิตทั้งสองทำหน้าที่เช่นเดียวกับคริสตจักรทั้งเจ็ดและตราทั้งเจ็ดในพระธรรมวิวรณ์ นิมิตหนึ่งเป็นประวัติศาสตร์ภายในของคริสตจักร และอีกนิมิตหนึ่งเป็นประวัติศาสตร์ภายนอกของคริสตจักร และทั้งสองครอบคลุมตลอดช่วงทั้งหมด และเป็น “โดยเฉพาะสำหรับ” “วาระสุดท้ายเหล่านี้”

แต่แม้ว่าเราจะได้รับการบอกว่าพระธรรมวิวรณ์มิใช่หนังสือที่ถูกปิดผนึก เราก็ยังได้รับการบอกด้วยว่าเป็นหนังสือที่ถูกปิดผนึกเล่มหนึ่ง.

“วิวรณ์เป็นหนังสือที่ถูกผนึกไว้ แต่ก็ยังเป็นหนังสือที่ถูกเปิดออกด้วยเช่นกัน หนังสือนี้บันทึกเหตุการณ์อันน่าอัศจรรย์ซึ่งจะเกิดขึ้นในวาระสุดท้ายแห่งประวัติศาสตร์ของโลกนี้ คำสอนในหนังสือนี้มีความแน่นอน มิใช่เรื่องลึกลับและไม่อาจเข้าใจได้ ในนั้นได้หยิบยกแนวคำพยากรณ์สายเดียวกันกับที่มีอยู่ในดาเนียลขึ้นมาอีก คำพยากรณ์บางประการพระเจ้าได้ทรงกล่าวซ้ำ เพื่อแสดงว่าต้องให้ความสำคัญแก่สิ่งเหล่านั้น องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ตรัสซ้ำในเรื่องที่ไม่มีความสำคัญยิ่งใหญ่” Manuscript Releases, เล่ม 9, หน้า 8.

พระธรรมวิวรณ์ถูกเปิดเผยแล้ว เพราะคำพยากรณ์ในพระธรรมดาเนียลถูกเปิดเผยแล้ว และบรรทัดแห่งคำพยากรณ์ที่ถูกเปิดเผยในพระธรรมดาเนียลนั่นเอง ก็คือบรรทัดเดียวกันกับที่ปรากฏอยู่ในพระธรรมวิวรณ์ สิ่งที่ถูกผนึกไว้ในพระธรรมวิวรณ์คือส่วนหนึ่งของพระธรรม

รมวิวรรณ์ที่เกี่ยวข้องเป็นพิเศษกับประชากรของพระเจ้าใน “วาระสุดท้าย” เมื่อซิสเตอร์ไวท์เขียนถ้อยแถลงนี้ “ฟาร์องท์เจ็ด” ยังถูกผนึกอยู่ในขณะที่นางเขียน ดังนั้นนางจึงเขียนว่า “เป็นหนังสือที่ถูกผนึกไว้” นางยังกล่าวด้วยว่าพระธรรมดาเนียลเป็น “หนังสือที่ถูกผนึกไว้” โดยใช้กาลอดีต สำหรับนางแล้ว พระธรรมนั้นได้ถูกเปิดผนึกในปี 1798 แล้ว

สิ่งที่ถูกผนึกไว้เกี่ยวกับฟาร์องท์เจ็ดในช่วงชีวิตของนาง มิได้เป็นเพียงเหตุการณ์ในอนาคตซึ่งฟาร์องท์เจ็ดนั้นเป็นสัญลักษณ์เท่านั้น แต่โดยประการสำคัญคือการที่ “ฟาร์องท์เจ็ด” แสดงให้เห็นว่า

การเริ่มต้นของลัทธิแอ็ดเวนติสต์สอดคล้องขนานกับจุดสิ้นสุดของลัทธิแอ็ดเวนติสต์ “ฟาร์องท์เจ็ด” กำลังเปิดเผยกฎเชิงพยากรณ์ที่สำคัญที่สุดซึ่งจำเป็นต่อการเข้าใจวิวรรณ์ของพระเยซูคริสต์ ขณะเดียวกันก็เปิดเผยคุณลักษณะประการหนึ่งแห่งพระธรรมชาติและพระอุปนิสัยของพระเจ้า คือพระองค์ทรงเป็นเบื้องต้นและเบื้องปลายของสรรพสิ่ง คำพยากรณ์ชี้ให้เห็นว่ามีการคลี่คลายอย่างมีจุดมุ่งหมายของความจริงทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับพระธรรมชาติและพระอุปนิสัยของพระเจ้า

พระเยซู เมื่อทรงได้รับการพรรณานว่าเป็น “สิ่งแห่งเผ่ายูดาห์” นั้น ทรงเป็นสัญลักษณ์แห่งพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำ เมื่อพระองค์ทรงสำแดงความจริงอย่างค่อยเป็นค่อยไปและอย่างเป็นระบบตลอดประวัติศาสตร์ พระองค์ทรงผนึกพระวจนะแห่งคำพยากรณ์ไว้ จนถึงกาลเวลาที่ควรจะเข้าใจได้ พระองค์ทรงผนึกและทรงเปิดผนึกความจริงเพื่อจุดประสงค์แห่งการสั่งสอน ในฐานะ Palmoni พระเยซูทรงเป็นผู้ทรงมอบอย่างมหัศจรรย์ ผู้ทรงเป็นเจ้าของแห่งกาลเวลา ผู้ทรงควบคุม His-story ในฐานะ Alpha และ Omega พระองค์ทรงเป็น—ท่ามกลางความหมายอื่น ๆ—องค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของแห่งภาษา ในฐานะสิ่งแห่งเผ่ายูดาห์ พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ทรงควบคุมว่าเมื่อใดความจริงจะถูกสำแดงแก่มนุษย์ทั้งหลาย

ในพระธรรมวิวรรณ์บทที่หนึ่ง ภายหลังจากสามข้อแรก พระเทวภาพได้ถูกสำแดงไว้ว่าเป็นสามภาวะบุคคลที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน

ยอห์นถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดซึ่งอยู่ในแคว้นเอเชีย: ขอพระคุณและสันติสุขจงมีแก่ท่านทั้งหลาย,

จากพระองค์ผู้ทรงเป็นอยู่ ผู้ได้ทรงเป็นมาแล้ว และผู้ที่จะเสด็จมา;

และจากพระวิญญาณทั้งเจ็ดซึ่งอยู่เบื้องหน้าพระที่นั่งของพระองค์;

และจากพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นพยานอันสัตย์ซื่อ และทรงเป็นบุตรหัวปีจากท่ามกลางความตาย และทรงเป็นเจ้านายเหนือกษัตริย์ทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลก วิวรรณ์ 1:4, 5

คำนำของพระธรรมเล่มสุดท้ายในพระคัมภีร์ได้ส่งคำท้าทายถึงคริสตจักรของพระเจ้าอย่างชัดเจน โดยระบุถึงพระบิดา พระวิญญาณ และพระบุตร การสิ้นสุดแห่งพระวจนะของเจ้ากำลังทวนซ้ำจุดเริ่มต้น และในการกระทำเช่นนั้นก็ได้เน้นย้ำถึงความสำคัญของความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระภาวะของพระเจ้า ทั้งนี้ก็เพื่อบรรดาผู้ที่จะเป็นชาวฟีลาเดลเฟียและประกอบขึ้นเป็นหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน พวกเขา คือประชากรแห่งพันธสัญญากลุ่มสุดท้าย ผู้ซึ่งได้ถูกวางเป็นแบบอย่างล่วงหน้าไว้ตลอดแนวเส้นของประวัติศาสตร์แห่งพันธสัญญา พยานเหล่านั้น นอกเหนือจากความจริงอื่น ๆ ยังสถาปนาว่า พระเจ้าทรงได้ทรงแสวงหาที่จะเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับพระธรรมชาติและพระลักษณะของพระองค์อย่างค่อยเป็นค่อยไปตลอดประวัติศาสตร์แห่งคำพยากรณ์.

สัญลักษณ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในพระคัมภีร์ซึ่งแสดงถึงการที่มนุษย์ขาดความรู้จักพระเจ้าคือฟาโรห์ ผู้เป็นตัวแทนของอียิปต์ อันเป็นสัญลักษณ์ของโลกทั้งสิ้น และฉะนั้นจึงหมายถึงมวลมนุษยชาติทั้งหมด

หมุดหมายดังกล่าวเริ่มกระบวนการนี้ขึ้น ณ เบื้องต้นของอิสราเอลตามตัวอักษร เมื่อพระเจ้าทรงแสวงหาที่จะสำแดงพระนามของพระองค์ให้เป็นที่รู้จัก ณ ตอนปลายของอิสราเอลตามตัวอักษร ข้อพิพาทเกี่ยวกับพระนามของพระเจ้าก็ถูกทำซ้ำอีกครั้ง ในวาระสุดท้ายของอิสราเอลตามตัวอักษร พระเยซูทรงกำหนดลักษณะปฏิสัมพันธ์ของพระองค์กับพวกยิว โดยทรงชี้ถึงประวัติของดาวิด และทรงใช้ "กฎแห่งการกล่าวถึงครั้งแรก" เพื่อเป็นตัวแทนของถ้อยแถลงสุดท้ายเกี่ยวกับความมืดบอดแบบเลาติเซียของพวกยิว พวกเขาไม่อาจเข้าใจสิ่งที่พระองค์ตรัสได้ เพราะพวกเขาไม่รู้จักกฎแห่งอัลฟาและโอเมกา อีกทั้งไม่รู้จักองค์อัลฟาและโอเมกาซึ่งทรงยืนอยู่เบื้องหน้าพวกเขา

ณ จุดเริ่มต้นของอิสราเอลฝ่ายจิตวิญญาณ ข้อพิพาทซึ่งถูกจำลองเป็นแบบอย่างไว้ในประวัติศาสตร์ของโมเสสได้มีสิ่งที่สอดคล้องกันเกิดขึ้น เช่นเดียวกันนั้น เมื่อแอ๊ดเวนติสต์ได้ดำเนินผ่านประวัติศาสตร์ของ "วาระสุดท้าย" โอกาสมากมายในการเข้าใจเรื่องอัลฟาและโอเมกาให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นก็ได้ถูกประทานให้ ดังเช่นที่เคยเป็นกรณีกับอิสราเอลโบราณ จะมีจุดหนึ่งเมื่อจะไม่มีคำถามอีกต่อไป ณ ตอนปลายของแอ๊ดเวนติสต์ ดังที่เคยเป็นในสมัยของพระคริสต์.

เมื่อกลับไปยังข้อความในพระธรรมวิวรณ์บทที่หนึ่ง เราเห็นว่าพระคุณและสันติสุขถูกส่งมาจากพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ ผู้ได้ทรงดำรงอยู่แล้ว และผู้ซึ่งจะเสด็จมา ทั้งจากพระวิญญาณทั้งเจ็ด และจากพระเยซูด้วย พระภาวะของพระเจ้าทรงได้รับการสำแดงเป็นพระเยซู พระวิญญาณทั้งเจ็ด และพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ ผู้ได้ทรงดำรงอยู่แล้ว และผู้ซึ่งจะเสด็จมา ดังนั้นจึงทำให้เราทราบได้ว่าเป็นพระบิดาผู้ทรงมีลักษณะเฉพาะที่พรรณนาไว้ว่าเป็นผู้ทรงดำรงอยู่ ผู้ได้ทรงดำรงอยู่แล้ว และผู้ซึ่งจะเสด็จมา ลักษณะเฉพาะเหล่านี้เป็นตัวแทนถึงธรรมชาติอันเป็นนิรันดร์ของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงดำรงอยู่เสมอมา และในข้อแปดและเก้า คุณลักษณะนั้นเองก็ถูกกำหนดไว้อย่างชัดเจนแก่พระเยซู

เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นเบื้องต้นและเป็นปลาย พระเจ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ คือผู้ซึ่งทรงเป็นอยู่ ผู้ซึ่งได้ทรงเป็นอยู่แล้ว และผู้ซึ่งจะเสด็จมา คือองค์ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ข้าพเจ้า ยอห์น ผู้เป็นทั้งพี่น้องและผู้มีส่วนร่วมทั้งหลายในการทนทุกข์ลำบาก และในแผ่นดินกับความอดทนแห่งพระเยซูคริสต์ ได้อยู่ที่เกาะซึ่งเรียกว่า บัทโมส เพราะพระวามะของพระเจ้า และเพราะคำพยานของพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้าอยู่ในพระวิญญาณในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า และได้ยินเสียงอันดังยังอยู่ข้างหลังข้าพเจ้า ดุจเสียงแตร กล่าวว่า เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นต้นและเป็นปลาย เป็นคนแรกและเป็นคนสุดท้าย และสิ่งที่เจ้าเห็นนั้น จงเขียนลงในหนังสือ แล้วส่งไปยังคริสตจักรทั้งเจ็ดซึ่งอยู่ในเอเชีย คือยังเอเฟซัส และยังสเมอร์นา และยังเปอร์แกมอส และยังธียาทรา และยังซาร์ดิส และยังฟีลาเดลเฟีย และยังเลาติเซีย วิวรณ์ 1:8-11

ผู้ที่มีพระคัมภีร์ฉบับซึ่งพิมพ์พระดำรัสของพระเยซูด้วยตัวอักษรสีแดง ย่อมทราบว่าเป็นข้อแปดและข้อสิบเอ็ดนั้น เป็นพระเยซูเองที่ตรัสอยู่ในข้อเหล่านั้น

พระเยซูทรงสำแดงว่าพระองค์ทรงมีพระลักษณะนิรันดร์อันเดียวกันกับพระบิดา เมื่อพระองค์ทรงระบุถึงพระองค์เองว่าเป็น "องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงเป็นอยู่ ผู้ได้ทรงเป็นอยู่แล้ว และผู้ที่จะเสด็จมา" และพระเยซูยังทรงเพิ่มเติมด้วยว่าพระองค์ทรงเป็น "องค์ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด"

สิ่งแรกยิ่งที่พระเยซูตรัสไว้ในตอนต้นของพระธรรมวิวรณ์ ซึ่งเป็นพระธรรมที่ระบุชัดว่าเป็นการสำแดงของพระเยซูคริสต์ ก็คือว่า พระองค์ทรงเป็นอัลฟาและโอเมกา ว่าพระองค์เองก็ทรงดำรงเป็นนิรันดร์เช่นเดียวกับพระบิดา

และว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุดด้วย
คุณลักษณะแห่งพระธรรมชาติของพระเจ้าเป็นถ้อยคำแรกยิ่งในพระธรรมวิวรณ์ที่มาจากพระเยซู คุณลักษณะเหล่านี้เป็นสิ่งสะดุดโดยตรงสำหรับแอ็ดเวนตีสที่ยังคงปกป้องจุดยืนดั้งเดิมเรื่องพระเจ้าสามพระภาค พวกเขาเชื่อว่าเคยมีเวลาหนึ่งเมื่อพระบิดาทรงให้พระบุตรบังเกิดออกมา

ตอนท้ายของพระธรรมวิวรณ์สอดคล้องกับตอนต้นของพระธรรมวิวรณ์

การเสด็จมาครั้งที่สองตามมาภายหลังคำพรรณนาถึงพระภาคพระเจ้า ในบทที่ยีสิบสอง
เราพบว่าตอนจบของหนังสือสอดคล้องกับตอนต้นของหนังสือ
และข้อสิบสองมีใจความขนานกับข้อเจ็ดของบทที่หนึ่ง โดยกล่าวอ้างถึงการเสด็จมาครั้งที่สอง

และดูเถิด เรามาโดยเร็ว และบำเหน็จของเราอยู่กับเรา เพื่อจะตอบแทนแก่ทุกคนตามการงานของเขา
เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย เป็นปฐมและอวสาน
ความสุขมีแก่บรรดาผู้ที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะมีสิทธิในต้นไม้แห่งชีวิต
และจะได้เข้าไปในนครทางประตูทั้งหลาย ส่วนภายนอกนั้นมิมีพวกสุนัข พวกหมอผี พวกคนล่วงประเวณี
พวกฆาตกร พวกคนถือรูปเคารพ และทุกคนที่รักและกระทำความเท็จ
เราเยซูได้ส่งทูตสวรรค์ของเรามาเป็นพยานแก่ท่านทั้งหลายถึงสิ่งเหล่านี้ในคริสตจักรทั้งหลาย
เราเป็นรากและเชื้อสายของดาวิด และเป็นดาวรุ่งอันสุกใส และพระวิญญาณกับเจ้าสาวตรัสว่า “มาเถิด”
และให้ผู้ที่ได้ยินกล่าวว่า “มาเถิด” และให้ผู้ที่กระหายมาเถิด และผู้ใดมีใจปรารถนา
ก็ให้ผู้นั้นมารับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียค่าเลย วิวรณ์ 22:12-17

ภายหลังจากทรงกล่าวอ้างถึงการเสด็จมาครั้งที่สองแล้ว
พระเยซู—เช่นเดียวกับในวิวรณ์บทที่หนึ่ง—ทรงระบุพระองค์เองว่าเป็นอัลฟาและโอเมกา แล้วต่อจากนั้น พระองค์ทรงเพิ่มเติมข้อจำแนกกระหว่างบรรดาผู้ที่จะไม่ฟังสิ่งที่พระวิญญาณตรัสแก่คริสตจักรทั้งหลาย พระองค์ทรงอ้างถึงการบวนการสื่อสารที่แสดงไว้ในข้อหนึ่งถึงข้อสามของบทที่หนึ่ง โดยทรงระบุว่าพระองค์ได้ทรงส่งกาเบรียลพร้อมด้วยข่าวสารไปยังยอห์น

แล้วพระองค์ทรงย้อนกลับไปยังถ้อยแถลงสุดท้ายที่พระองค์ตรัสแก่พวกธรรมาจารย์และฟาริสีในตอนปลายของอิสราเอลโบราณ

พระองค์ทรงเชื่อมโยงวาระสุดท้ายทั้งสองของอิสราเอลตามตัวอักษรและอิสราเอลฝ่ายจิตวิญญาณเข้าด้วยกัน โดยทรงตอบไว้ในพระธรรมวิวรณ์สำหรับผู้ที่อยู่ใน “วาระสุดท้าย” ว่า สิ่งที่พวกยิวใน “วาระสุดท้าย” ของตนไม่อาจเข้าใจได้นั้นคืออะไร พระองค์ตรัสว่าพระองค์ทรงเป็นราก (จุดเริ่มต้น) และเชื้อสาย (จุดสิ้นสุด) ของดาวิด

เรื่องของดาวิดและองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านเป็นถ้อยแถลงสุดท้ายที่พระเยซูทรงตรัสแก่พวกยิวผู้ชอบโต้เถียง และเรื่องนี้เป็นแบบอย่างล่วงหน้าถึงพระดำรัสประกาศครั้งสุดท้ายสำหรับผู้ที่อยู่ในวาระสุดท้ายซึ่งตามข่าวสารถึงคริสตจักรฟีลาเดลเฟีย อ้างตนว่าเป็นยิว แต่หาได้เป็นไม่

ดูเถิด เราจะกระทำให้คนเหล่านั้นจากศาลาธรรมของชาตาน ผู้ซึ่งกล่าวว่าตนเป็นพวกยิว แต่หาเป็นไม่ หากกลับมูสา ดูเถิด เราจะกระทำให้เขาทั้งหลายมานมัสการแท่นเท้าของเจ้า และให้รู้ว่าเราได้รักเจ้าแล้ว เพราะเจ้าได้รักษาถ้อยคำแห่งความอดทนของเรา เราก็จะรักษาเจ้าให้พ้นจากโมฆยามแห่งการทดลอง ซึ่งจะมาถึงหัวพิภพ เพื่อทดลองบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก วิวรณ์ 3:9, 10

บรรดาผู้ที่นมัสการอยู่แท่นเท้าของวิสุทธิชนทั้งหลาย
คือชาวแอ็ดเวนตีสฝ่ายเลาตีเซียผู้ซึ่งได้ถูกองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงคายออกจากพระโอษฐ์ของพระองค์แล้ว

“ท่านคิดว่า ผู้ที่นมัสการอยู่ต่อหน้าเท้าของธรรมิกชน (Revelation 3:9) จะได้รับความรอดในที่สุด แต่ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าจำต้องเห็นต่างจากท่าน เพราะพระเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า คนจำพวกนี้คือผู้ที่เคยประกาศตนเป็นแอดเวนติสต์แต่ได้ถอยไปแล้ว และได้ ‘ตริ้งพระบุตรของพระเจ้าอีกครั้งหนึ่งสำหรับตนเอง และกระทำให้พระองค์ได้รับความอับอายอย่างเปิดเผย’ และใน ‘โมงแห่งการทดลอง’ ซึ่งยังจะมาถึง เพื่อสำแดงลักษณะอันแท้จริงของทุกคนนั้น พวกเขาจะรู้ว่าตนสูญสิ้นไปเป็นนิรันดร์แล้ว; และเมื่อถูกทรมานด้วยความทุกข์ระทมแห่งจิตวิญญาณ พวกเขาจะก้มลงแทบเท้าของธรรมิกชน” Word to the Little Flock, 12.

ตามพระคัมภีร์และพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ บรรดาผู้ที่นมัสการแทบเท้าของธรรมิกชนนั้น เป็นสมาชิกของธรรมศาลาของซาตาน พวกเขาอ้างว่าตนเป็นยิว แต่หาเป็นไม่ วัณคนิกชนผู้ชอบธรรมกำลังได้รับการกล่าวถึงในคริสตจักรแห่งฟีลาเดลเฟีย หนึ่งในแสนสี่หมื่นสี่พันคนนั้นเป็นชาวฟีลาเดลเฟีย และพวกยิวที่กล่าวว่าตนเป็น แต่หาเป็นไม่—คือชาวเลาดีเซีย มีผู้สืดยุทธ์ชื่ออยู่สองจำพวกใน “วาระสุดท้าย” คือ หนึ่งในแสนสี่หมื่นสี่พัน และบรรดาผู้ที่เปรมรณสักขี ในบรรดาคริสตจักรทั้งเจ็ด มีเพียงสองคริสตจักรเท่านั้นที่ปราศจากคำตำหนิ คริสตจักรหนึ่งคือฟีลาเดลเฟีย ซึ่งเป็นตัวแทนของผู้ที่ไม่ตายเลย และอีกคริสตจักรหนึ่งคือสมเออร์นา ซึ่งเป็นตัวแทนของบรรดามรณสักขีผู้สืดยุทธ์ ชื่อ บรรดามรณสักขีและผู้ที่ไม่ตาย สมเออร์นาและฟีลาเดลเฟีย เป็นเพียงคริสตจักรสองแห่งในบรรดาเจ็ดแห่งที่ไม่มีคำกล่าวโทษผนวกอยู่กับชาวสารที่พวกเขาได้รับ กระนั้นก็ดี ทั้งสองคริสตจักรต้องเผชิญกับบรรดาผู้ที่อ้างว่าตนเป็นยิว แต่หาเป็นไม่ ทั้งนี้ก็เพราะว่าพวกเขาทั้งหมดเป็นสมาชิกของคริสตจักรเดียวกันใน “วาระสุดท้าย” ที่กำลังเผชิญกับพฤติกรรมเดียวกัน คนจำพวกหนึ่งถูกกำหนดไว้ให้เป็นพยานด้วยโลหิตของตน อันมิมีเสสบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายเป็นตัวแทน และอีกจำพวกหนึ่งมีเอเลียสผู้ไม่เคยตายเป็นตัวแทน

จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองสมเออร์นาว่า พระองค์ผู้ทรงเป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์แล้วและทรงพระชนม์อยู่ ตรัสดังนี้ว่า เรารู้จักการทำงานของเจ้า และความทุกข์ยากลำบาก และความยากจนของเจ้า (แต่เจ้ายังมีอยู่) และเรารู้จักการกล่าวหมิ่นประมาทของคนเหล่านั้นที่กล่าวว่าตนเป็นยิว แต่หาเป็นไม่ หากเป็นธรรมศาลาของซาตาน อย่ากลัวสิ่งใด ๆ ที่เจ้าจะต้องทนทุกข์นั้น ดุเดือด มารจะจับบางคนในพวกเจ้าเข้าไปขังไว้ในคุก เพื่อเจ้าทั้งหลายจะได้ถูกทดลอง และเจ้าทั้งหลายจะมีความทุกข์ยากลำบากสิบวัน จงซื่อสัตย์จนถึงความตาย แล้วเราจะมอบมงกุฎแห่งชีวิตให้แก่เจ้า วิวรณ์ 2:8-10

เมื่อพระเยซูทรงพรรณนาถึงสภาพอันเลวร้ายของคริสตจักรเมืองสมเออร์นา พระองค์ทรงมีถ้อยคำในเชิงบวกเพียงประการเดียวเมื่อพระองค์ตรัสว่า “แต่เจ้ายังมีอยู่” อันเป็นการเปรียบเทียบพวกเขากับสมาชิกแห่งธรรมศาลาของซาตานซึ่งมิได้มี มังมี บรรดาผู้ในพระธรรมวิวรณ์ที่เป็นแอดเวนติสต์และคิดว่าตนมี มังมี ทั้งที่หาได้มี มังมี ไม่ คือพวกยิวที่กล่าวว่าตนเป็นยิว แต่หาได้เป็น ไม่—เพราะพวกเขาเป็นเซเวนธ์เดย์แอดเวนติสต์แห่งเลาดีเซีย.

ในตอนต้นของพระธรรมวิวรณ์ พระเจ้าสามพระภาคทรงถูกสำแดงว่าเป็นสามพระบุคคล และในตอนท้ายของพระธรรมวิวรณ์ พระเยซูและพระวิญญาณทรงถูกกล่าวถึงโดยตรง แต่ไม่ได้กล่าวถึงพระบิดาโดยตรง อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้หาได้เป็นสาระสำคัญไม่ เพราะหลักการเรื่อง “บรรทัดต่อบรรทัด” เมื่อประกอบเข้ากับหลักที่ว่าตอนต้นอธิบายตอนท้าย ย่อมกำหนดให้ต้องยอมรับว่าพระบิดาทรงอยู่ในข้อสุดท้ายของพระธรรมวิวรณ์ด้วย เนื่องจากพระองค์ได้ทรงถูกระบุแล้วว่าทรงอยู่ที่นั่นในข้อแรก ๆ แล้ว ทั้งนี้ก็ไม่แตกต่างจากพระกิตติคุณยอห์นบทที่หนึ่ง ซึ่งยอห์นมิได้ระบุถึงพระวิญญาณโดยตรง

แต่เป็นที่เข้าใจว่าพระวิญญาณทรงอยู่ที่นั่น

เพราะพระวิญญาณทรงอยู่ที่นั่นตั้งแต่ครั้งแรกที่มีการเขียนวลีว่า “ในปฐมกาล”

คำพยานแห่งพระกิตติคุณของยอห์นในบทที่หนึ่งเริ่มต้นด้วยวลีเดียวกันทุกประการว่า “ในปฐมกาล”

“ปฐมบท” เป็นสัญลักษณ์เชิงพยากรณ์ และต้องได้รับการพิจารณาตามกฎแห่งคำพยากรณ์ รวมทั้งหลัก “บรรทัดต่อบรรทัด” ปฐมบทของโมเสส ก็คือปฐมบทในพระกิตติคุณยอห์น ก็คือปฐมบทของหนังสือวิวรณ์ และยังเป็นตอนจบของวิวรณ์ด้วย ในบรรดาเส้นทั้งสิ้น

มีอยู่สองครั้งที่ทรงระบุทั้งสามพระภาคแห่งพระตรีเอกภาพฝ่ายสวรรค์ไว้อย่างชัดเจน และในเส้นหนึ่ง (พระกิตติคุณของยอห์น) พระวิญญาณอาจไม่ได้ถูกกล่าวถึง และในเส้นที่สี่ พระบิดาไม่ได้ถูกกล่าวถึง แต่เมื่อนำมาประกอบเข้าด้วยกันแล้ว พระบุคคลฝ่ายพระเจ้าทั้งสามพระองค์ก็ทรงปรากฏอยู่ในเส้นทั้งสิ้นทั้งหมด

พระคริสต์เสด็จมาเพื่อทรงสำแดงพระบิดาให้เป็นที่รู้จัก

และพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาเพื่อทรงสำแดงพระบุตรให้เป็นที่รู้จัก

ทั้งสามพระองค์ทรงถวายการเสวยสละอันเป็นนิรันดร์ พระบิดาทรงรักโลกยิ่งนักจนได้ประทานพระเยซู พระเยซูทรงรักโลกยิ่งนักจนทรงยินยอมรับเอาเนื้อหนังของบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้ในวันไว้กับพระองค์เองตลอดชั่วนิรันดร์ การที่พระเจ้าผู้สร้างทรงเลือกที่จะเป็นส่วนหนึ่งแห่งสิ่งทรงสร้างของพระองค์นั้น แสดงถึงการประทานเช่นไร? พระภาคที่สามแห่งพระเทวภาพได้ประทานพระองค์เอง เพราะพระองค์ได้ทรงยอมรับตำแหน่งแห่งการดำรงอยู่ภายในสิ่งทรงสร้างที่เรียกว่ามนุษยชาติ—ตลอดชั่วนิรันดร์.

อาจเป็นไปได้ว่า

ด้วยเหตุนี้เองพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงได้รับการเชื่อมโยงแล้วเข้าเข้ากับสัญลักษณ์ของประชากรของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นบุคคลแห่งพระเทวภาพผู้ทรงดำรงอยู่กับมนุษยชาติ ฉะนั้น สัญลักษณ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในพระคัมภีร์จึงโดยมากมักปรากฏผ่านสัญลักษณ์ที่เป็นตัวแทนได้ทั้งพระวิญญาณบริสุทธิ์และมนุษยชาติ ในปฐมกาล พระวิญญาณทรงเคลื่อนไหวอยู่นานี่หลาย

และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าอีกว่า “น้ำทั้งหลายที่เจ้าเห็น ซึ่งหญิงแพศยานั่งอยู่นั้น คือชนชาติทั้งหลาย ผู้ชนทั้งหลาย ประชาชาติทั้งหลาย และภาษาทั้งหลาย” วิวรณ์ 17:15

เครื่องเรือนชิ้นเดียวในสถานนมัสการซึ่งโมเสสได้ตั้งขึ้น

ที่มีได้มีแบบแผนกำหนดไว้อย่างเฉพาะเจาะจงให้ช่างทั้งหลายถือปฏิบัติตาม คือคันประทีปเจ็ดกิ่ง

คันประทีปนั้นเป็นสัญลักษณ์แห่งการประสานกันระหว่างความเป็นมนุษย์กับความเป็นพระเจ้า ด้วยเหตุนี้

แบบของคันประทีปจึงเป็นสิ่งเดียวในสถานนมัสการที่เปิดไว้ให้มนุษย์มีส่วนร่วมในการจัดทำ

คันประทีปทั้งเจ็ดซึ่งพระคริสต์ทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางนั้น ได้รับการระบุว่าเป็นคริสตจักรทั้งเจ็ด

กระนั้นคันประทีปนั้นได้รับการหล่อเลี้ยงด้วยน้ำมัน อันเป็นสัญลักษณ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และใส่ประทีปซึ่งรองรับเปลวไฟเพื่อให้แสงสว่างนั้นท่าจากผ้าป่านเนื้อละเอียดสีขาวที่ปูโรหิตเคยใช้แล้ว

เป็นสัญลักษณ์ถึงความชอบธรรมของพระคริสต์ซึ่งส่องสว่างเป็นความสว่างของโลก

ประชากรของพระเจ้าเป็นความสว่างของโลก

แต่ความสว่างนั้นได้รับการหล่อเลี้ยงก็แต่ด้วยน้ำมันแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น

พระวิญญาณบริสุทธิ์มักทรงเชื่อมโยงกับผู้คนในการพรรณนาถึงพระองค์ในพระคัมภีร์

และจากพระที่นั่งนั้นมีฟ้าแลบ เสียงฟ้าร้อง และสำเนียงต่าง ๆ ออกมา

และมีประทีปไฟเจ็ดดวงลุกโพลงอยู่เบื้องหน้าพระที่นั่ง ซึ่งคือพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า วิวรณ์ 4:5

ที่นี้คอบเพลิงทั้งเจ็ดถูกระบุว่าเป็น “พระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า” กระนั้น

เราก็ได้รับการบอกว่าคุณประทีปทั้งเจ็ดนั้นคือคริสตจักรทั้งเจ็ดแห่ง.

ข้ออันล้ำลึกแห่งดาวหึ่งเจ็ดซึ่งเจ้าได้เห็นอยู่ในพระหัตถ์ขวาของเรา และคันประทีปทองคำหึ่งเจ็ดนั้น คือดาวหึ่งเจ็ดนั้นเป็นทูตสวรรค์ของคริสตจักรหึ่งเจ็ด และคันประทีปหึ่งเจ็ดซึ่งเจ้าได้เห็นนั้น คือคริสตจักรหึ่งเจ็ด วิวรณ์ 1:20

คันประทีปหึ่งเจ็ดนั้นเป็นหึ่งพระวิญญาณหึ่งเจ็ด และเป็นคริสตจักรของพระเจ้าฯ

และข้าพเจ้าเห็น และดูเถิด ที่ท่ามกลางพระที่นั่งและท่ามกลางสัตว์หึ่งสี่ และท่ามกลางพวกผู้ปกครองนั้น มีพระเมษโปดกองค์หนึ่งทรงยืนอยู่ประหนึ่งว่าถูกปลงพระชนม์แล้ว ทรงมีเขาหึ่งเจ็ดและพระเนตรหึ่งเจ็ด ซึ่งคือพระวิญญาณหึ่งเจ็ดของพระเจ้า ผู้ทรงถูกส่งออกไปทั่วทั้งแผ่นดินโลก วิวรณ์ 5:6

เขาหึ่งเจ็ดและดวงตาหึ่งเจ็ดนั้นก็คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ทรงถูกส่งออกไปทั่วทั้งแผ่นดินโลก และเมื่อผู้หนึ่งรับบัพติศมา คริสเตียนคนนั้นก็ถูกส่งออกไปทั่วทั้งแผ่นดินโลกด้วย เพราะเขาได้รับบัพติศมาในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในพระพรที่ทรงประกาศเหนือบรรดามรณสักขีแห่งวิกฤตกฏหมายวันอาทิตย์ และเหนือทุกคนที่ตายในความเชื่อในอิสราเอลฝ่ายจิตวิญญาณสมัยใหม่ตั้งแต่ปี 1844 เป็นต้นมา พระวิญญาณทรงเป็นผู้ประทานถ้อยคำสุดดีสำหรับการฝังศพของพวกเขา เมื่อพระองค์ตรัสว่า "ใช่แล้ว" "เพื่อเขาทั้งหลายจะได้หยุดพักจากบรรดาการงานของตน" เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่ที่นั่นตลอดช่วงแห่งการงานของพวกเขา จนกระทั่งพวกเขาว่างชีวิตลง।

และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงจากสวรรค์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า "จงเขียนไว้ว่า แต่ไป ความสุขมีแก่บรรดาผู้ตายซึ่งตายในองค์พระผู้เป็นเจ้า" พระวิญญาณตรัสว่า "จริงอย่างนั้น เพื่อว่าพวกเขาจะได้หยุดพักจากความเหน็ดเหนื่อยของตน เพราะการงานของพวกเขาจะติดตามพวกเขาไป" วิวรณ์ 14:13

เมื่อพิจารณาถึงตอนจบและตอนต้นของพระธรรมวิวรณ์ ตอนต้นของพระคัมภีร์ และตอนต้นของข่าวประเสริฐตามยอห์น เราพบว่าพระภาคหึ่งสามแห่งพระเทวภาพทรงปรากฏอยู่ แม้ว่าพระบิดาจะทรงอยู่ ณ ที่นั้นโดยอาศัยการประยุกต์หลัก "บรรทัดซ้อนบรรทัด" พระบุตรทรงอยู่ ณ ที่นั้น โดยทรงสำแดงพระองค์เองว่าเป็นอัลฟาและโอเมกา

หากเราตระหนักว่าการผสมกันของความเป็นมนุษย์กับความเป็นพระเจ้าเป็นการผสมกันของพระวิญญาณบริสุทธิ์กับมนุษยชาติ เราจะสามารถเข้าใจได้ว่าเหตุใดสัญลักษณ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงถูกเชื่อมโยงเข้าด้วยกันกับสัญลักษณ์ของมนุษยชาติ เมื่อคำนึงถึงมุมมองนี้แล้ว เราจึงกลับไปสู่ "ในปฐมกาล" หึ่งสองประการซึ่งเราได้กล่าวถึงอยู่บ่อยครั้งนัก

ในปฐมกาล พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดินโลก และแผ่นดินโลกนั้นปราศจากรูปร่างและว่างเปล่า และความมืดอยู่เหนือผิวน้ำลึก และพระวิญญาณของพระเจ้าทรงเคลื่อนไหวอยู่เหนือผิวน้ำ และพระเจ้าตรัสว่า "จงเกิดความสว่าง" และความสว่างก็เกิดขึ้น พระเจ้าทรงเห็นว่าความสว่างนั้นดี และพระเจ้าทรงแยกความสว่างออกจากความมืด ปฐมกาล 1:1-4

ในปฐมกาลพระวณะทรงดำรงอยู่ และพระวณะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวณะทรงเป็นพระเจ้า พระองค์นั้นทรงอยู่กับพระเจ้าในปฐมกาล สรรพสิ่งทั้งปวงได้อุบัติขึ้นโดยพระองค์ และนอกจากพระองค์แล้ว ไม่มีสิ่งใดที่ได้อุบัติขึ้นซึ่งมิได้อุบัติขึ้น ในพระองค์ทรงมีชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ทั้งหลาย และความสว่างนั้นส่องอยู่ในความมืด และความมืดหาได้เข้าใจความสว่างนั้นไม่ ยอห์น 1:1-5

โดยอาศัยพยานทั้งสองนี้ของคำว่า "ในปฐมกาล;" พระเจ้าพระวณะ ผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง ก็ได้ทรงสละพระชนม์ชีพของพระองค์ด้วย เพราะว่า "ในพระองค์ทรงมีชีวิต," และชีวิตของพระองค์นั้นเป็น "ความสว่าง" ของมนุษย์ทั้งหลาย "ความสว่าง" ของมนุษย์ผู้ถูกทรงสร้างคือความชอบธรรมของพระเจ้าผู้สร้าง

และความชอบธรรมของพระเจ้าผู้สร้างนั้นคือใส่ตะเกียงในเชิงตะเกียงทั้งหลายในสถานบริสุทธิ์

และทรงโปรดให้เธอสวมใส่ผ้าปานเนื้อละเอียด สะอาดและขาว
เพราะว่าผ้าปานเนื้อละเอียดนั้นคือความชอบธรรมของธรรมิกชน วิวรณ์ 19:18

น้ำมันที่หล่อเลี้ยงใส่ตะเกียงเป็นสัญลักษณ์แทนการทรงงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตของผู้เชื่อ
ในปฐมกาล โลกมืดมนและปราศจากความสว่าง แล้วพระเยซูได้ประทานชีวิตของพระองค์
คือชีวิตที่อยู่ในพระองค์ เพื่อมนุษย์จะมีความสว่าง

และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลกจะนมัสการมัน
คือทุกคนที่ชื่อมิได้ถูกจารึกไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก
ผู้ทรงถูกปลงพระชนม์ตั้งแต่แรกทรงวางรากฐานของโลก วิวรณ์ 13:8

เมื่อพระเยซูทรงเลือกที่จะเป็นเครื่องบูชาสำหรับมวลมนุษย์
พระองค์ได้ทรงสละพระชนม์ชีพของพระองค์เพื่อให้มนุษย์มีความสว่าง ดังเช่นในพระคัมภีร์สองตอนนี้
เมื่อใดก็ตามที่ความสว่างได้ถูกนำเข้ามา ความสว่างนั้นย่อมก่อให้เกิดผู้ที่นมัสการอยู่สองจำพวก
ดังที่แสดงโดยความสว่างและความมืด คือบุตรแห่งกลางวันหรือบุตรแห่งกลางคืน

แต่ท่านทั้งหลาย พี่น้องทั้งหลาย มิได้อยู่ในความมืด เพื่อให้วันนั้นมาถึงท่านดูขโมย
เพราะท่านทั้งปวงเป็นบุตรแห่งความสว่าง และเป็นบุตรแห่งกลางวัน เราไม่ได้เป็นฝ่ายกลางคืน
หรือฝ่ายความมืด 1 เธสะโลนิกา 5:4, 5

เมื่อเราตระหนักถึงความสัมพันธ์นี้รันดร์อันใกล้ชิดที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมีต่อบรรดาบุตรแห่งกลางวัน เราก็
สามารถเข้าใจได้ว่าเหตุใดสัญลักษณ์ของทั้งบุตรของพระเจ้าและพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงมีความเกี่ยวเนื่องกัน
อย่างใกล้ชิด ในข้อความตอนสุดท้ายของพระธรรมวิวรณ์ เราเห็นพระเยซูทรงเป็นอัลฟาและโอเมกา
เราเห็นพระบิดาโดยการประยุกต์ใช้หลักเส้นบรรทัดต่อเส้นบรรทัด
และพระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังประทานภาพแทนเชิงสัญลักษณ์ขั้นสุดท้ายของพระองค์เอง
เพราะบรรดาบุตรบริสุทธิ์ในสมัยโบราณได้กล่าวถ้อยคำตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจ
พระดำรัสแรกเกี่ยวกับพระองค์เองในปฐมกาลระบุว่าพระองค์ทรงเคลื่อนไหวอยู่เหนือน้ำทั้งหลาย
หรือทรงเคลื่อนไหวอยู่เหนือมวลมนุษย์ และการกล่าวอ้างถึงพระองค์เองครั้งสุดท้ายมีดังต่อไปนี้.

และพระวิญญาณกับเจ้าสาวกล่าวว่า "มาเถิด" และให้ผู้ที่ได้ยินกล่าวว่า "มาเถิด"
และให้ผู้ที่กระหายมานั้นมา และผู้ใดปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นรับน้ำแห่งชีวิตโดยเปล่าประโยชน์ วิวรณ์ 22:17

ตั้งแต่ต้นจนจบ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงถูกระบุไว้โดยสัมพันธ์กับมนุษย์ชาติ
เพราะบรรดาบุตรแห่งกลางวันเป็นภาพแทนของการผสมกันระหว่างสภาพพระเจ้าและสภาพมนุษย์
เปาโลได้ระบุไว้ เช่นเดียวกับอัสยาห์ ว่ามนุษย์ทั้งหลายเป็นภาษา
และค้นประทีปในสถานนมัสการนั้นมีภาษาซึ่งวางใส่ประทีปไว้ และน้ำมันก็ไหลลงมายังภาษาเหล่านั้นเพื่อจัด
หาเชื้อเพลิงที่จำเป็นสำหรับการสำแดงความสว่างซึ่งเป็นความชอบธรรมของพระคริสต์
เราคือภาษาแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระภาคที่สามแห่งพระเจ้าสามพระภาค
ดังที่ได้ถูกระบุไว้ตั้งแต่ปฐมบทจนถึงบทสุดท้ายแห่งพระวาระของพระเจ้า
และดังที่ได้ถูกระบุไว้อย่างชัดเจนตรงไปตรงมาในบรรดางานเขียนแห่งพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์.

ในข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สอง
ซึ่งสำเร็จเป็นจริงทั้งในระยะแรกเริ่มของขบวนการแอดเวนติสต์และในวาระสุดท้าย
มีข่าวสารสองประการที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน คือประการหนึ่งสำหรับคริสตจักร
และอีกประการหนึ่งสำหรับโลก

